

**Ud at se -
med mor og far**

Brasilien & Argentina 1988

28.2. - 22.3.1988

Indholdsfortegnelse

Denne rejse blev planlagt som den sidste fælles familietur efter drengenes veloverståede studentereksamen, hvor vi spenderede de væsentligste udgifter. Pengene kom stort set fra Ullas overtids- og undervisningspenge. Selve planlægningen tog ca. et halvt år, hvor Jørgen til det sidste var skeptisk overfor, om der faktisk kunne skrubes så mange penge sammen, som en sådan tur koster, men det lykkedes faktisk. Der blev dog indbetalt et rejsetilskud fra Flemming og Christian, ligesom lommepege var en privatsag. I planlægningen indgik også et ønske om at få lejlighed til at besøge Ullas familie i Argentina, og det viste sig, at der kom et hurtigt og positivt svar på vores forespørgsel - uanset at vi på forhånd havde lagt os fast på en bestemt periode for at få det til at passe ind i vores plan.

Efter lange forberedelser med læsning af diverse bøger blev turen planlagt. Efter månedslange studier af tilbud konstaterede Ulla, at den billigste rejserute var med British Airways via London.

Afgang!

Selve rejsen blev bestilt gennem rejseburauet "Gate Eleven", som netop er eksperter på bl.a. Sydamerika. Dette gjaldt selve flyvebilletten til Rio og flyverejsen i Argentina, Brasil Airpass samt de første hotelovernatninger i Rio.

Vi blev kørt i lufthavnen af Addi og Asger samt Bente og Birger, og efter den traditionelle farvel-øl var rejsen så begyndt. Der skulle naturligvis købes toldfrit - både til rundturen og til gaver - og i Den kongelige Porcelænsfabrik fandt vi en moderne vase, som vi tiltænkte til familien i Argentina. De par timer turen til London tager, er ikke noget at snakke om, og vi landede planmæssigt. Der var 3 timers ophold i Heathrow, hvor vi måtte med den interne bus til terminal 4, som er for oversøiske destinationer - og som er den nyeste af terminalerne. Turen foregik på lufthavnens store område gennem tunneller, over broer, på motorvej, og man fik fornemmelsen af at lufthavnen var en by i byen. Også terminalen er i overstyrrelse. Flemmings rygsæk med walkman og hårbørste mm blev splittet ad af security-folkene, men ellers gik alt som planlagt: man ser på udvalget i butikkerne, får foretaget lidt mere toldfrit indkøb (barberskum) og "a pint of lager".

Der var faktisk mange, der skulle med denne direkte flyvning til Rio - men jumboen opslugte os alle.

Vi fik plads i midtersektionen i ikke-ryger-afdelingen (desværre) og kl.2155 lettede vi så fra London.

Turen forløb planmæssigt med de traditionelle uro-områder ude over Atlanterhavet, betjeningen var ganske udmærket, der var film og musik, tæpper og puder.

Atter i Rio

Efter længe at have set på den opgående sol landede vi kl.630 søndag morgen i Rio de Janeiros internationale lufthavn, som ligger lidt nord for byen.

Som sidst fik vi vekslet de første dollars (kurs 580) hos en drager, som efter vi havde vekslet i en dialog fortalte, hvad man kunne veksle til på Copocabana. Vi tog en taxa med fast pris. Køreturen var et gensyn med de gamle pakhuse med de ituslåede ruder langs havnen, og gennem de tidlige søndagstomme gader kom vi hurtigt til vores mål: hotel Riviera. Her boede vi også i 1984, og bortset fra noget ekstra pynt på facaden lignede det også sig selv. På dette tidspunkt (07.25) var der ingen klargjorte værelser, så vi satte os udenfor i solen under parasolerne og afventede, at vi kunne flytte ind. Allerede nu var det, som havde man været her i går: solen, aktiviteterne langs stranden, udsigten, varmen. De mønstrede fortove i hvidt og sort (og somme tider rødbrun, så de tilsammen symboliserer de sammenbragte racer), udsigten til fortet med den store kanon, der ude fra pynten peger ud over vandet, og den hyggelige del for enden af stranden, hvor fiskerne holder til med deres

både og sælger fisk. Der blev tid til de forventningsfulde sønners første promenade op og ned ad Copacabana iført lange bukser og jakke ud over vores blege hud, så der har jo nok været nogle, som har gættet, at vi var nyankomne turister. Op ad formiddagen fik vi vores værelser, som viste sig at vende ind til slugter og hverken til strandsiden eller parallelgaden bag hotellet. Nå, vi skulle kun bo der to nætter, så det kunne nok gå an - selv om der var liflig friturelugt hos drengene.

(Vinduet vendte ud mod køkkenudluftningen). TV'et var i dårlig stand, men til gengæld kunne man så glæde sig over introduktionen af Frigo-bar-princippet. Efter at have installeret os, var det bare med at komme i badedresset og ned på stranden, og her fik drengene så det første blik for brasilianske kroppe. Nakkehvirvlerne blev godt slidt!

MEN! Et er at se billeder af, høre om, drømme om Rio (& beslægtede emner). Et andet er selv at være der, lave små skygger, og kigge på numser. På et tidspunkt, hvor vi var på værelset, kom der en telefonsamtale. Det viste sig at være en dansk free-lance turløber med tilknytning til et lille rejsebureau med dansk leder (som har samarbejde med "Gate Eleven"). Hun vidste, at vi ville komme og tilbød at komme for at snakke med os om turmuligheder. Det sagde vi naturligvis ikke nej til, og aftalte at hun kunne komme mandag til hotellet. Det gik ved den lejlighed op for os, at efter søndag ville der komme en helligdag. Ikke en af de officielle fra helligdagsoversigterne, men en ekstra helligdag, som fastlægges individuelt i de enkelte stater.

Vores væsentligste årsag til at stoppe i Rio i stedet for at fortsætte direkte til Buenos Aires er, at vi skal have vores "Brasil Airpas" skiftet ud med de rigtige billetter, så vi vandrer den lange vej ned til Varigs kontor - som heldigvis ikke er flyttet siden sidst. Kontoret ligger der, hvor Cococabana og Leme mødes, dvs ca 4 km fra hotellet. Vi får ordnet bookingen af flyturene og får samtidig reserveret hoteller. Derimod er det ikke længere muligt at betale lufthavnsafgifterne på forhånd. Vi får senere oplyst, at det skyldes inflationen, idet man jævnligt (dagligt?) udsender nye afgift-prislistes, og derfor ikke på forhånd ved, hvad priserne vil være, når man faktisk skal rejse fra den pågældende lufthavn.

En tur i forretningsgaden for at studere udbud og priser var der ikke meget ved denne søndag, da de fleste forretninger var lukkede bag lås og slå. Til gengæld er det frie initiativs markedsføring på gadehjørner, langs stranden og ikke mindst på den store midterrabat mellem de to tresporede, ensrettede gader (der i øvrigt om morgenen begge et par timer er ensrettet ind mod byen) en fornøjelig oplevelse. Her sælges alt fra lædervarer, T-shirts, bikinier, håndklæder, hatte og legetøj. Og der skal pruttes med priserne - ikke mindst når man kommer med sin danske vinterkulør og ikke kan portugisisk. Vi skyndte os at få købt nogle store håndklæder til at have med på stranden, senere en bikini (med top!) og hatte til at beskytte pande og næser på Flemming og Christian, som efter de første 4 timers sol lignede kogte krebs.

Der blev også købt legetøj i form af fjer"bold", en lille læderpose med træsmuld forsynet med farvestrålende fjer i toppen.

Den bruges som en fjerbold, men ketcheren er erstattet af håndfladen.

Tilvænnning

Mandag morgen gjorde vi det første bekendtskab med det brasilianske morgenbord: masser af juice, kølig frugt, brød, kage og den gode, velmagende kaffe. Lokalet var som sidst med lidt lavt til loftet og udsigt ned over stranden. Det lave loft var allerede indviet af Christians hoved dagen i forvejen, da han skulle på toilettet.

Man skal heller ikke forglemme morgen"flimmeren", som viser tegnefilm og en speciel rytmisk børnetime.

Temperaturen er ca 23 grader, og da det er fredag, er der allerede fra morgenstunden et hektisk liv - en folkevandring mod vandet.

Når vi står op mellem 7 og 730 er der allerede hver morgen et hold kvinder, der gør

morgengymnastik under ledelse af en forkvinde på området, der grænser op til fiskerne. Vil man sikre sig en ordentlig plads på stranden, skal man komme tidligt (før 930)- og man skal være opmærksom på, hvor netpælene til volleyballspillerne står, så man kan få placeret sig uden for banen og farezonen.

Vi starter forsigtigt med et par timer i solen. Flemming og Christian er så heldige, at de bliver inviteret til at spille med i det lokale volleyspil. Det er noget anderledes, end man er vant til herhjemme: man er kun 2 på hver side af nettet, og sandet er ikke et trægulv - hverken til afsæt eller til at falde på.

Ved middagstid går vi op for at gå til Varig for at få bekræftet vores hotel i Iguazu, men der er lukket tidligt, fordi det er helligdag, så vi får kun motionen og vores frokost ud at denne vandring.

Vi skal tilbage for at afvente, at den danske guide skal komme.

Hun kommer næsten til tiden. Hun hedder Elisabeth og er i øvrigt meget interessant og vidende. Hun kan fortælle, at vi har været meget heldige med vejret, for indtil vi kom havde det været køligt og overskyet og slet ikke badevejr, så vi skulle ikke tage vejret som en selvfølge. Hun vil gerne give os praktiske råd og vink, men vi må bedrøve hende med, at vi har været her før, og tror, at vi kender forholdene rimeligt godt (både hvad angår veksling af penge, taxa-kørsel osv), og at vi straks skal rejse videre. Vi aftaler dog, at vi vil kontakte hende, når vi kommer tilbage til Rio, da vi jo trods alt skal se lidt nærmere på byen- og en guide måske kunne være på sin plads. Hun har ganske vist ikke fået sin brasilianske guideeksamen. som nu kræves af alle for at de må tage rundt med turister, og det kan være en ekstra komplikation, med mindre man fikser noget med en taxa eller lejer en bil, men kommer tid kommer råd.

Hun giver sig ikke desto mindre god tid til ikke blot at fortælle om dagligdagens Brasilien, men også om den spændende nytårsaften på Copocabana, hvor tusindvis af mennesker helt klædt i hvidt ofrer hvide blomster til havets gudinde, inden det fantastiske fyrværkeri langs hele den hesteskoformede bugt.

Om aftenen går vi en tur bag om det store luksushotel, som er nabo til vores hotel, hvor spilleteltet stadig giver ly for mange kort- og skakspillere dagen igennem, og om på den anden side af fortet for at se solnedgangen over Ipanema. Det er en helt anden strand, både med hensyn til bølger, omgivelserne ved stranden og turisterne. Det skulle være mere mondænt, men er ikke nær så farverigt.

Vandfald og San Martin.

Tirsdag morgen står familien pakket og klar til at tage med den direkte bus til lufthavnen. Den kører hver time og holder meget behageligt lige overfor hotellet.

Det er den første indenrigsflyvning, og det vil nu vise sig om den fremragende service, vi husker fra sidst stadig er ligesågod. Vi starter med 20 minutters forsinkelse med Cruzeiro (727).

Turen har mellemlanding i Sao Paulo, og Ulla beretter om den spændende udsigt over højsletten med vådområderne, og den fantastiske indflyvning til lufthavnen, som ligger midt i byen omgivet af skyskrabere. Desværre for hende og vores tiltro til hendes sandfærdighed mellemlander vi i en nybygget lufthavn. Højsletten er dog den samme.

Da vi kommer til Iguazu mærker vi rigtig varmen. Lufthavnen er under udvidelse, og udenfor er den smukke rotunda, som vi huskede med de mange smukke yucca-liljer, erstattet af nye vejanlæg, som endnu ikke er færdige.

Vi har reserveret værelser på Tropical Hotel (same procedure as last time), så selv om vi ikke har nået at få bekræftelse i Rio, kører vi dertil. Hotellets vogn holder ved lufthavnen, og vi kører den kendte strækning, som ender i nationalparken og ved selve vandfaldene, hvor hotellet ligger. Men ak og ve, selv Ullas overtalelsesforsøg hjælper ikke denne gang: der kan ikke klemmes 4 danske turister ind. Netop i dag kommer indtil flere store selskaber, så det er en forkert dag. Skaden er dog ikke så stor, for under alle omstændigheder skal man frem til hotellet for at se vandfaldene - men ærgerligt alligevel ikke at skulle nyde hotellets luksus og atmosfære resten af tiden.

Det værste er næsten, at vi er iført rejsedresset og nu ikke kan skifte. Og det er meget varmt. Vi går over vejen, og der er de så: Foz do Iquazu.

"Iguazu" er Guarandi-indianernes ord for "det store vand", og det er stort: I en bredde af 2.5 km er der 275 mindre vandfald, som bruser 60 m ned og fører 1750 kubikmeter med sig i sekundet. Vi går langs floden på de små stier og nyder panoramaet over mod den argentinske side. Selv om der er mindre vand i end sidst, vi var her, er det stadig fantastisk flot. Den ene udsigtsbro er ganske vist afspærret (manglende vedligeholdelse), så man ikke rigtigt kan komme lige for "Djævelens strube", - men så bliver vi heller ikke så våde af den mængde forstøvet vand, der dannes ved "Djævelens strube". Til gengæld tager vi så turen op i udsigtstårnet, og det giver jo et helt andet overblik. Flemming mænger sig med en fremmed pigeskole og stiller frivilligt op til fotografering med diverse tvivlsomme elementer. Christian skulle uheldigvis skifte film på det tidspunkt, øv.

På turen tilbage opdager Christian en lille varan (ca 50 cm), som giver anledning til megen fotografering. Ellers er det sommerfugle og fugle, der imponerer. En af sommerfuglene lander på Christians finger. Da dette selvfølgelig skal fotograferes, og det øvrige selskab er langt forude, er der ikke andet for end at motivet må fotograferes af Christian himself med en 200 mm zoom, som skal holdes på en mindsteafstand af 90 cm.! Pga den krævede koncentration fik Christian ikke spurgt om forbipasserendes mening om denne lidt mærkværdige scene.

For at besøget på hotellet dog skal have smagt af fugl, indtager vi vores eftermiddagsdrink i hotellets have ved siden af poolen og den udendørs grill-restaurant, hvor man er ved at gøre klar til aftenens lækkerier.

Med lidelsesfæller bliver vi mod gode ord og betaling kørt i hotellets bil tilbage gennem urskoven (nationalparken), og lige udenfor ligger der et hotel, "San Martin". Her indkvarteres vi. Hotellet er bygget i lave fløje, og der er alle de faciliteter, man kan ønske sig inkl. swimmingpool, tennisbaner osv.

Den store park grænser op til Nationalparken /urskoven, og der er udlagt store plæner med stier - og masser af træer. Der er hegn ind mod nationalparken.

Christian og Flemming beslutter sig for at ofre de 10 kr. i timeleje, som det koster at benytte tennisbanen. Det passer med vores økonomi, men portieren kan ikke finde ketcherne. Vi bliver bedt om at vente, til ketcherne bliver fundet. I ventetiden opdager vi så til vores store ærgrelse, at en lille infam, dum og adfærdsvanskelig knægt besætter tennisbanen og øjensynligt har haft den frækhed at leje tennisketcherne lige for næsen af os. Da vi efter kort betænkningstid beslutter os for at sætte den lede samfundsfjendtlige bz'er på porten, ankommer drengens øvrige familie i sidste øjeblik, og taktikken må revideres, eftersom faderen er en ultra giftig karl. Vi påtænker at stjæle bolden og løbe væk med den, eller ved et tilfælde kaste en vildfaren bold ud på den nærliggende landevej, så et familiemedlem straks ville kaste sig efter den - og forhåbentlig ud foran en bus eller lignende, hvorefter de nok ville overlade ketcherne og banen til os, endda uden at vi skulle betale for det. Men ak. Inden vi får chancen for at føre disse planer ud i livet bliver det mørkt, og familien spiller stadig. Bittert.

Det bliver en flot aften med smuk solnedgang - og her mærker man, at vi er længere fra ækvator:

det er længere lyst.

Hotellet ligger uden for lands lov og ret, så det mest praktiske er at spise på hotellet. Der er da også både en coffee-shop og en stor restaurant. Belært af erfaringerne går vi først relativt sent til spisning, og der er endnu også masser af tomme borde. I de kommende timer kommer der mange flere, men de ved heller ikke, hvad de vil komme til at opleve.

Hurtig er tjeneren med menukort og drikkevarer - men herefter er det, som det kommer bag på hotellet, at der kan komme folk for at spise og oven i købet næsten en sal fuld.

Ventetiden er ubeskrivelig lang, men man kan jo ikke blot gå til næste madsted, så vores skæbne ligger i kokkens hånd. Følgelig som tiden går kræver flere og flere af restaurantens gæster kokkens og tjenernes hoveder på et fad, men vi afslår, da der nok er tale om tomme kalorier. Heldigvis får den foromtalte familie mad efter os, og de to snottede unger bliver helt ustyrlige som ventetiden går. Det kan lære dem, kan det. Vi får omsider vores mad, og Christian forærer vores kuvertbrød til et nærstående bord for at de dog skal få noget at spise. De misforstår selvfølgelig de gode hensigter, da de tror, at den venlige gestus kun er fremkaldt af vores opmærksomhed på, at de sultne uden nogen pli har kastet sig over brødkuverten og tømt denne. Flov over dette rører de derfor ikke vores brødbakke.

Der er en tysktalende manager på hotellet, som vi henvender os til, fordi vi gerne ville sikre os, at reserveringen af vores fly i Argentina er i orden og høre, hvad vi ellers bør se.

Han kan fortælle, at der er en times tidsforskel mellem Brasilien og Argentina (praktisk nok at vide), og at vi kan ringe til lufthavnen på den argentinske side fra en turistskranke på hotellet næste morgen, og at der ikke er nogen grund til at se Itaipu-dæmningen igen, da der ikke er blevet mere at se siden 1984.

Beslutningen bliver derfor, at Ulla og Jørgen bliver ved svømmepølen, mens Flemming og Christian sendes af sted til Itaipu, som trods alt er storslået.

Det med at telefonere til den anden side af floden viser sig ikke at være så let, så trods adskillige forsøg må vi opgive at få en bekræftelse på indenrigsflyvningen i Argentina.

På udflugt uden penge (Itaipu og Paraguay)

I tegnsprog, internationalt engelsk for individer i underudviklede lande og på andre mellem-menneskelig kommunikationsmetoder gør Ulla det klart for portieren, buschaufføren og guiden, at Christian og Flemming skal med det øvrige busselskab til dæmningen, men ikke - repeat NOT - med til indkøbsturen i Paraguay, men derimod køres tilbage på hotellet. "Hotel - Itaipu - hotel, sim." & "Nao hotel - Itaipu - Paraguay -hotel." Christian og Flemming begiver sig således ud på tur uden forældre, der beslutter sig for at dase ved swimmingpoolen, og regner med et gensyn omkring middag.

Turen til Itaipu går gennem selve Iguacu by, deltagerne er turister som flest.

Christian beretter:

Efter at have set den kæmpemæssige dæmning, der ikke hvad størrelse angår kan beskrives, tror vi jo så, at bussen kører mod hotellet ifølge aftale. Vores mistanke om, at vi stille og roligt er blevet kuppet eller på anden måde kidnappet tiltager i styrke, da landskabet og kendemærker efterhånden lader vente på sig. Da en bro kommer til syne, og - at dømme efter de to slags uniformerede militærpersoner - en grænseovergang er ved at nærme sig, er gode dyr rådne. Vi har hverken penge, pas eller lyst til indkøb i Paraguay. Lammet af situationens alvor kører vi skræmt over broen, og bliver sat af sammen med de andre i busselskabet med den besked, at vi om 2 1/2 time skal mødes igen og desuden passe på lommetyve. Herligt. Sempelthen bare skønt. I 40 graders hede i et hul af en by, hvor absolut ingen gadesælgere tror på klicheen "No money".

I et hul, hvor der bliver solgt spiritus, parfume, radioartikler, Coca Cola og Garfield-håndklæder, og så formentlig ikke andet, er det svært at få så mange timer til at gå, og når man for tredje gang gennemgår en forretnings kedelige udvalg af ubrugelige sager, føler man virkelig medlidenhed med sig selv. Tanken om forældrene, som ligger med deres formiddagsøl nede ved poolen, gør ikke det ikke nemmere at komme af med selvmedlidenheden.

Efter ca. 1 1/2 time finder Flemming pludselig de 20 kr. som vi skulle have lejet tennisremedier for, hvilket gør livet lidt lysere. Nogen havde nemlig på dette tidspunkt spekuleret på, om Flemmings T-shirt kunne indbringe nok til en læskedrik. Vi havde dårligt nok fået tid til at glæde os over dette nye element i vores Paraguay-tur, da de nok så ivrige sælgere fik nys om det. Flemmings forfængelighed får ham til at ødsle halvdelen af vores formue på en tvivlsom deodorant, der dog til hans forsvar er blevet ca 12 gange billigere, end da sælgeren forlangte sin første pris. Hos de lokale nedsvælgede vi 3 colaer til deling, og drikken fandt sin tørre plet. Ahhhhhh!

Hjemturen blev forsinket med en halv time p.g.a. de forbandede selskabsturister, der ikke kunne få snøvlet sig færdige, men på det tidspunkt var det ligesom ligemeget.

Grænsepassage

Fidusen ved at tage til Iguazu er, at vi har kunnet bruge vores rundrejsebillet hertil, og ved at passere grænsen til Argentina til lands kan vi flyve indenrigs (og billigere) til Buenos Aires.

Vi får fat i en taxa, og for at være sikre på at få vores pladser i maskinen (de var nemlig ikke blevet bekræftet) sker det i meget god tid.

Turen går ind mod Iguacu by, men kører ad en omfartsvej gennem et landbrugs- og skovområde, og vi passerer grænsefloden over en bro.

Vores indrejsepapirer må afleveres, og chaufføren ordner alle de praktiske ting, herunder at betale det, det koster, at komme ind i Argentina, så vi forlader slet ikke bilen. På den måde må grænseovergangen siges at forløbe meget smertefrit. Nu har vi chancen for en afstikker til vandfaldene på den argentinske side, som skulle være næsten flottere at beskue herfra, men Ulla tør ikke tage chancen, da vi ikke kender de nøjagtige afstande - hverken at køre eller gå.

På den argentinske side

Landskabet er ikke specielt spændende, og vejen har mange hastighedsforhindringer, som er etableret ved at bygge bump med kilometers afstand. De er dog adviseret med skilte.

Vi kommer derfor alt for tidligt til lufthavnen: man kan slet ikke checke ind endnu. Samtidig har vi forklaringen på, hvorfor man ikke kunne komme igennem til selskabet: kontoret er ganske enkelt kun bemanded i perioderne omkring ankomst/afgang.

På tavlerne kan vi her danne os et overblik over forholdet mellem dollars, Cruzado og den argentinske Austral, og heldigvis tager man alle slags valuta.

I den stegende hede er der ingen grund til at opholde sig udenfor i rejsetøjet, så vi foretrækker at besøge den lille lufthavnsrestaurant på 1.sal, hvor vi kan få en øl, mens vi sidder og skriver kort. Der sker ikke meget her. Dog er der udsigt til de helikopterafgange, der går til vandfaldene (ca 20 X min). Tiden føles uendelig lang, da der ellers ikke sker noget, bortset fra et par rengøringsdamer, der kommer for at feje gulvet. Flyet er oven i købet forsinket, fordi der har været arbejdsnedlæggelse i Air Argentina.

Det bliver sidst på dagen, og vi foretager en lille vandring udenfor lufthavnsbygningen, hvor der er direkte udsigt ud over nationalparken, og hvor vi bl.a. ser indtil flere af de flotte X næsefuglene. Endelig kommer vores fly, som først og fremmest imponerer ved at have rigtige læderbetræk på sæderne, og så kan turen så fortsætte til Buenos Aires.

Typisk Brasilien

Noget man lægger mærke til, er det store antal telefoner, der er til rådighed på posthusene i byerne og i lufthavnene. Her kommer folk meget naturligt for at telefonere, når man ikke selv har telefon eller kan låne hos naboen. Lufthavnsafgifter betales hvert sted, og det løber faktisk op.

Man tør ikke løbe nogen risiko med hensyn til penge og andre værdier: der er ofte bevæbnede vagter foran banker og juvelerbutikker, og flere gange om dagen kommer armerede vogne for at hente dagens omsætning fra større forretninger.

TV-udsendelser med reklameafbrydelser, tiggere og kryblinge på skateboards (i Rio). Tiggere og tiggere er to ting i Brasilien. At alle kan bruge mere end de få midler de har er der ingen tvivl om. Fattigdommen er synlig. Alligevel føles der forskel på, om det er børn som er oplært i "faget" og ofte udsendt af en mor, som holder øje med dem, eller det er deciderede kryblinge, som man også ser mange af. De klarer sig tilsyneladende forbausende godt, og netop i nærheden af vores hotel var der ofte flere kryblinge uden ben som færdedes imellem bilerne på deres skateboards. Selv om vi var tilbageholdende med at give, fik disse stakler dog normalt nogle håndører.

Lufthavnene er de fleste steder nye og meget effektive. I mange tilfælde er de anlagt således, at afgangsfunktionerne ligger i et plan, mens ankomstfunktionerne ligger i et andet plan. Det gør det nemt at finde rundt og betyder en bedre udnyttelse af de egentlige fællesfaciliteter.

Det er klart, at man i varmen kommer til at trænge til noget at lække sig med. Brasilianerne brygger fortræffeligt øl i store flasker, i dåser eller som fadøl. Hvad enten det er Brahma eller Antartica svaler det dejligt, men man må også konstatere, at vand købt på flaske kan være et nødvendigt supplement.

Flyvningerne er vores mest anvendte spisested, hvor menuen ganske vist er bestemt i forvejen (ofte kylling), men hvor drikkevarerne er ad libitum - vin, øl, spiritus i rigt mål uanset om der serveres i flasker eller fra flasker.

figa'en, den knyttede hånd, som man ser i alle juvelerforretninger, og som er et tegn på macumbaens greb i den brasilianske befolkning.

Flyveturen foregår med AU052, som både starter til tiden og returnerer planmæssigt til Iguasu på den argentinske side.

Da vi stiger ud vælter varmen ind over os, og den taxa vi får, er som en sauna, selv om vinduerne står åbne. Vi passerer vandfaldene på lang afstand, men igen tør vi ikke bruge tid på at køre/gå det sidste stykke derned.

Ved grænsen skal vi "rigtigt" ind i Brasilien igen med udfyldning af blanketter, men det går i øvrigt smertefrit.

grænseoverskridende

Lufthavnen er under ombygning med et rod af jerndragere og træskillevægge, men selv om der er varmt udenfor og lufthavnen er åben (dvs ingen døre) er der dog skygge indenfor.

Det er så som så med opholdsfaciliteter, og først må vi stå længe med vores bagage, fordi der er

Huset

Overfor bor datteren Vivian i deres villa. Her er vi inviteret over til velkomstmiddag, og til ære for os er der gang i udendørsgrillen (det er åbenbart meget almindeligt, at man griller indenfor i et stort fyrsted). Vi spiser i deres store garage, som er indrettet som spiseplads i den ene ende og med stort vinduesparti med udsigt over haven. Huset er indrettet med moderne smag, og haven, som er Vivians hobby, er ganske dejlig med en mængde blomster og krydderurter.

Med mellemrum har Vivian og hendes veninder i fællesskab en havekonsulent til at yde råd og vejledning.

Velkomst

Norma tager os med på rundtur i byen. Der er store villakvarterer og inde i centrum er der ensrettede gader med dybe bump ved udkørsel til mere befærdede veje.

Vi spiser fortræffeligt. Norma laver faktisk det hele selv, bl.a. hjemmelavet canneloni, rullepølse og masser af lækre kager.

Ja, om det så er budding med dejlig karamelsovs, dukker det op på menuen til Jørgens udelte glæde. Det skal nævnes, at det ofte er Hector, der står for de praktiske indkøb.

Bortset fra morgenmåltidet, som indtages i køkkenets spiseafdeling, spiser vi i spisestuen, og her sidder Norma for bordenden og serverer for os alle. Til maden serveres enten fortræffelig lokal øl eller den fremragende rødvin fra Mendoza. Hvem skulle have troet, at klimaet var til vinproduktion.

Og mens vi er ved

det overraskende: man dyrker the.

Ikke mindst ved aftensmåltidet har vi det meget hyggeligt. Det er så skammeligt, at vi aldrig fik taget os sammen til at få lært noget spansk/portugisisk, for vi savnede at kunne give Hector et modspil, og desværre var Hector, som han selv udtrykte det, "den bedste til ikke at tale engelsk".

Men Norma gjorde et fremragende arbejde med at oversætte frem og tilbage, og vi fik faktisk meget at vide.

Hector var dog ikke tabt bag en vogn, og vi fik både vist pyntedolke og det nationale epos i illustreret udgave.

Nartina og drengene fandt hurtigt hinanden, og det rygtedes hurtigt, at der er kommet danskere til byen. Ved flere lejligheder kommer vennerne med hjem til en snak i køkkenet, så man kan få luftet sit engelsk og høre noget fra det fjerne Danmark. Nu er der faktisk flere danskere i byen, så der kommer også voksne

forbi.

Drengene bliver inviteret med på diskotek X

var til vinpro

Danskere kommer til byen

Ved stranden

Vi skal jo have så meget ud af vores ophold som muligt, og Norma og Hector har da også planlagt alt for os. Vi skal bl.a. til stranden, hvor de har et sommerhus.

Hector har sendt en mand af sted i forvejen for at berede vejen. Vi kører de ca. 90 km mod sydvest og nu er det ikke længere kreaturer, men kornmarker, der præger landskabet. Der er meget spredt bebyggelse, og noget af det vi bemærker, er de små nummererede skoler, som ligger med kilometers mellemrum ved

hovedvejen, og hvortil børnene bliver kørt mange kilometer.

Da vi kommer frem til huset, som ligger som nr 2 fra stranden, kan vi bedre forstå, at der skulle sendes nogen i forvejen.

Faktisk ligger der fint sand i store driver i indkørsel og foran huset, men det meste er fjernet med skovl og trillebør, inden vi kommer.

Calamagore

De kaldte det deres hus ved stranden, og hvis vi havde tolket det som et sommerhus, var det i hvert fald forkert. Det viste sig at være en stor, velbygget villa med oceaner af plads, ikke mindst sovepladser. Fra en forhøjning i stuen er der udsigt gennem de store panoramaruder ud over Atlanterhavet. Norma ønsker ikke hjælp til madlavningen, så vi bliver sendt på formiddagsvandring på stranden. Der ligger meterhøje sanddriver ved husene, som ikke er beboet på denne tid af året. Stranden er bred og består af meget fint gråt sand. I horisonten står et fyrtårn og markerer en pynt, men ellers er der ikke meget liv på stranden netop nu. En enkelt fiskerbåd, som ikke er sendt til søs, er trukket op på den flade strand, som vi kender det fra Vesterhavet. Vi finder også en død sæl, men nyder ellers det friske og blæsende vejr og den strålende sol. Vi foretager også en lille vandring i byen, som virker en lille smule spøgelsesagtig, med lukkede butikker, restauranter osv. Vi er her, før man flytter i sommerhus.

Et hus ved havet

For at kunne udnytte omgivelserne mest muligt findes der såvel egen jeep som egen båd (og en vandscooter), og vi skal nu have et indtryk af den enorme badestrand. Jeepen er blevet klargjort, og efter middagskaffen starter vi en

strandsafari. Der skal holdes på hat og briller, for det blæser kraftigt, men i øvrigt er der solskin og varmt. Det er ikke det mest komfortable køretøj, når man først kommer ind i områder, hvor der foruden sand faktisk er klippegrund. Selv om den er slidt af havet, er der ujævnheder, som får Hector til at lukke lidt af luften ud af dækkene, så det bliver lidt mere behageligt. Der er masser af spændende havfugle og bunkevis af opskyllede sneglehuse og konkylier. Det er naturligvis Christian, der finder den største, men der er nok til os alle. De skal blot graves lidt fri af sandet. Ind mod land er der store runde klitformationer - vel nærmest vandrekliitter, og Hector forsøger at forcere en af de større, som faktisk er ret høj. Sandet er imidlertid meget levende, og jeepen

godt læsset, så vi når ikke helt op på toppen. Og dog fornemmer vi den uendeligt lange strand både mod nord og syd. Vi er vel kørt 25 km da vi kører ind i landet bag klitterne. Her er fyrretræer og pampasgræs, og støvet står efter os i tykke skyer. Det er, her vi gør et stop for at samle fyrretræskogler, som vi ikke før har set så store før: ca 20 cm. Vi kører lidt rundt i Calamagore, men på denne tid af året står de fleste huse tomme, og det er kun den fåtallige lokalbefolkning, som er tilbage. Restauranter og diskotekerne er lukkede lidt endnu inden feriesæsonen sætter ind. I øvrigt består byen mest af parcelhuse, normalt bygget i teglsten og hvoraf mange er rene herskabsvillaer. I udkanten af byen på den anden side af en flod ligger Vivians sommerhus, som også ser rart ud, men som har væsentligt længere til stranden.

Oceanet og klitterne

På landet

Så kom tiden, da vi skulle se gården, som vi har hørt så meget om i Danmark. Hele familien er inviteret derud, og vi kører tidligt på formiddagen, fordi Norma skal forberede maden. Vi skal have lam på rigtigt argentinsk spid.

Turen dertil går gennem et fortsat ret fladt landskab, men nu fortrænges kvæget af enorme

kornmarker, som står med grønne spirer. Turen går ind gennem landskabet på en jordvej, som er meget ujævn, men heldigvis hård og tør. De opkørte, meget dybe hjulspor afslører, at det kan være noget af en opgave at færdes her i den våde tid. Vi kører kilometer efter kilometer, indtil vi kommer til familiens jord - ca. 1500 hektar - og man er ved at købe lidt mere i tilknytning hertil. Netop ved indkørslen til den 1700 meter lange allé op til "farmen" konstaterer vi, at bilen er punkteret, men nu er der ikke længere, end at vi kan gå.

Det argentinske landskab

Alléen munder ud i et stort parkområde med græs og træer. Her er foruden de lokale træer også hjemlige bøge- og egetræer, som

Gerner selv har plantet for mange, mange år siden. Inde i parken ligger så "farmen", som nærmest må sammenlignes med en herregård, hvor driftbygninger og forvalter bor et helt andet sted. Der er tale om en stor villa med alle faciliteter, dobbelt garage med pejs/grill, swimmingpool, overdækket veranda. Parken er ganske enkelt en lise for sjælen. Man kan vandre rundt mellem træer og eksotiske buske, se farvestrålende sangfugle, samle valnødder - alt imens Vorherres sol varmer os. Forpagteren får en skideballe, fordi han ikke har fået begyndt på tilberedningen af lammet. Det havde været taget op, men var blevet lagt i fryseren igen, da kommunikationen åbenbart var svigtet. Nu kommer der gang i bålet bag beskyttende tøndestykker, og da det er tøet så meget op, at der kan arbejdes med det, bliver det sat på spid. Tværstængerne er "løse", så de kan bringes til at passe til lammet. Herefter sættes spiddet ned i jorden, skråt ind over bålet, og duften af stegt lam breder sig.

Bag huset findes endnu en rygeovn, mage til dem der er både i Tres Arroyos og i Calamagore.

Farmen

Henad middagstid kommer familien fra nær og fjern. Spiddet med lammet bliver hentet ind i garagen, hvor der er dækket op til os alle ved langbordet. Der er til formålet et hul i gulvet, hvor spiddet sættes, og så skæres der for. Svigersønnerne er efter argentinsk tradition forsynet med skarpe dolke,

som bruges ved forskæringen. Der bliver spist godt - og i løbet af kort tid er der gjort et godt indhug ikke blot i tilbehøret, men dyret er faktisk blevet

til et skelet. Der hygges og snakkes og det lader virkelig til at, der er et

godt sammenhold familierne imellem. Efter maden er der kaffe med tilbehør i det store opholdstue, og snakken går videre. Ulla og Arturo diskuterer andre feriemål i Argentina over et kort på gulvet.

Men vi skal jo også se landbruget.

Familien

Når man går gennem parken krydser man en markvej, der går parallelt med alléen, men som er beregnet til landbrugstransport, og som fører op til driftsafdelingen. Her er store haller til maskinparken, eget vandværk og så bygninger til forvalter og landarbejdere. Et af husene er faktisk det lerklinede hus, som blev bygget da familien kom herud. Det er stadig i brug og værdsættes af dem, der bor der. Bag forvalterens bolig er en lille indhegning. Her ligger en puma. Forvalterens rottweiler bryder sig ikke om den, og de to kan

give en opvisning i knurren og gøen. Til eget brug er der en bestand af får, høns og kalkuner. I hønsestalden hænger pelsen fra de slagtede får. På marken, hvor fårene går, er der en af de karakteristiske studefolde til at genne kreaturer sammen til transport. Et indtørret kreatur ligger på marken - uden at det tilsyneladende berører nogen. Der bliver taget et familiebillede af os alle inden familierne drager hjemad igen midt på eftermiddagen. Forvalteren har lappet dækket, og nu skal vi nyde den sene eftermiddag. Der spilles kuglespil, gås på fuglejagt (bl.a. små røde), og i den lune solnedgang med et par drinks følger vi drengenes boldspil, kolibriernes hurtige honningjagt og

lytter til stilheden, mens fuglene i øvrigt flyver omkring og fløjter. Da det er blevet mørkt pakker vi resterne sammen og kører hjem efter en spændende dag, hvor man virkelig har følt sig som privilegeret. Hvem der havde et sådant fristed!

Landbruget - og en puma

En havneby

Vi mangler nu kun at imødekomme en invitation fra Cynthia, som bor i Necochea. Det er en udskibningshavn for hvede og samtidig fiskerihavn. Byen ligger ca. 170 km fra Tres Arroyos, og undervejs punkterer vi igen - på samme dæk, som tidligere. Der bliver bandet over forpagterens dårlige arbejde, men der er heldigvis et reservehjul, som hurtigt bliver sat på. Familien bor i en ejerlejlighed nær centrum. Her er en dejlig gårdhave med blomster. Lejligheden er i flere etager og velindrettet, præget af værtens hobby: polo. Der er besøg af Cynthias svigermor, som kan tale fransk, og som forsøger at udnytte Jørgens fransk-evner, dog uden held. Gloserne er for langt borte til en rigtig dialog, så vi griber endnu engang til Normas oversættelsesvirksomhed og engelsk. Efter kaffen i haven kører vi en tur gennem byen, dels for at se den, men også for at finde et sted, hvor vi kan få lappet vores dæk. Det er ikke så nemt, for det er helligdag. Vi kører langs havnen, hvor der ligger store skibe, som venter på at få lastet deres hvede, men også en del store stålkuttere, som holder helligdag. Bag havnekajen kan man køre tilbage langs nogle meget høje sandklitter med fint sand, og der ligger faktisk også ganske meget sand, der er blæst ned på vejen i de sidste par dages blæsevejr. Helligdagen betyder også, at folk i lange bilkolonner kører dels langs havnen (som Langelinie) dels i et parkområde, hvor man spiser og drikker, spiller osv. Måske har nogle af dem været ude for at se, om man stadig kan få øje på nogle hvaler, der ellers har været i farvandet de sidste par dage. Man viser med stolthed de nye villa-kvarterer, hvor der virkelig skyder kæmpe-villaer (for ikke at sige slotte) op til uhyrlige summer. Byen er badeby, og selv om det endnu ikke er sæson, afslører en tur gennem centrum, at der vil blive sørget for sommerturisternes fritid, når de indfinder sig.

Necochea

Buenos Aires

På grund af Hectors arbejde, må vi tage med natbussen fra Tres Arroyos til Buenos Aires. Det er helt vemodigt at skulle tage afsked efter disse gode dage, hvor han har vist os så megen omsorg. Uanset sprogbarrierer føler man, at man er kommet meget tæt på hinanden. Med den udbyggede bustransport er busterminalerne virkelig velordnede terminaler, som er beregnet på at kunne tage mange busser og passagerer til de forskellige destinationer. Norma har reserveret plads, og da vi har checket vores bagage ind starter hurtigruten til hovedstaden. Bussen er komfortabel, og vi får da også sovet noget, men desværre forhindrer mørket os i at fotografere det spændende landskab. Vi kommer igennem forstadskvarterer, hvor morgentrafikken er tiltagende: der står mange mennesker alle vejne, som venter på netop deres bus. Vi kører i en bue udenom centrum til busterminalen, som ikke ligger så langt fra havnen. Den er meget stor og bygget efter samme principper som lufthavnsterminaler. For at vi alle kan være der med vores bagage, må vi have to taxi for at køre os til lejligheden, hvor vi skal bo igen. Det er lidt uklart om taxachafførerne faktisk snyder Norma, men der er noget, der tyder på, at de har taget os alle for turister, da vi jo talte dansk sammen.

ages blæseve

Turen

Buenos Aires er en hovedstad på ca 3.5 mio indbyggere, hvor centrum er rigeligt forsynet med skyskrabere, men der er dog også bevaret en del bygninger i gammel kolonistil. Vi starter hjemmefra lejligheden efter morgenmaden, og skal se lidt på forretninger. Christian er rejst med sine hullede sko og skal have et par nye.

Allerede på vejen til forretningsstrøget

er der en del lækre butikker. Ikke mindst forretninger med skind- og lædervarer. Således får Flemming bælte allerede inden, vi kommer til en skotøjsforretning, hvor Christian får sine håndsnyede sko. Mange steder ser man små kontorer bemandet med medarbejdere som sidder sammen med kunder ved deres skrivemaskine for at renskrive (?) eller skrive breve/kontrakter o.lign. Kan det mon sammenlignes med tidligere tiders notarer? Vi spiser i en fastfood-restaurant, som ligger på hovedstrøget, hvor der både er mange mennesker og bugnende forretninger. Priserne synes overkommelige og kvaliteten rimelig omend svingende, og det er ikke altid, at der er skiltet med priserne.

Turen starter fra en sidegade, hvor vi møder den unge pige, som familien kender. Vi skal med en stor bus, og da vi stiger på ved bureauet, får vi faktisk en ekstra rundtur i centrum, mens vi kører rundt for at samle folk op ved de forskellige hoteller. Vi ser det engelske tårn og flere af de mange parker, som byen er berømt for verdens bredeste avenue, Avenida Nueve de Julio med den franske ambassade i den ene ende og den store obelisk på midten, det lyserøde hus / Casa Rosada, hvor parlamentet holder til, kirken hvor deres nationalhelt er bisat, de lyseblå træer, majestætiske bygninger, Teatro Colón

Turen slutter med en tur til havnekvarteret, hvor tangoen opstod i sin tid. Det hedder Barrio de la Boca og er et farverigt kunstnerkvarter, hvor husene er malet i stærke farver, og hvor der sælges malerier og postkort. Der er endog en lille gruppe, som spiller og synger tango for turisterne. Vi får en øl på en lokal beværtning henne om hjørnet, hvor der er udsigt udover havnen og til den store bro over floden. Selvom vi bliver sat af rimelig tæt ved lejligheden, er der dog et stykke at gå i myldretrafikken, hvor vi kan se lidt mere på forretningslivet.

ende 16N

Bytur

I det gamle kvægtorv har man indrettet et stort, nyt foretningsscenter med mange dejlige kvalitetsbutikker i flere plan og med rullende trapper og flyvende hejrer, der lander i det flotte springvand. Det er her Flemming køber sin Mate-bæger.

Tur i Parana-deltaet

Den anden tur, vi havde booket ind på var en sejlads i Paranadeltaet. Det er første gang Norma leger turist i B. A. Efter den traditionelle opsamling af folk fra hotellerne går turen nordpå langs floden igennem forstæderne med rigmandskvartererne. Og forbi flere garnisoner. Vi kommer til en lille by, hvor der gøres holdt ved en restaurant/souvenirbutik. Der er også en helt almindelig kirke og i øvrigt en pæn park, som ligger så man lige kan skimte Paranafloden. Det er her vi ser den store trompet-blomst. Da vi når frem til udskibningsbyen (Tigre), som ligger ca 35 km nord for Buenos Aires, kan vi konstatere, at vi ikke er de eneste, der skal på sejltur. Vi kommer ombord på en katamaran med snusket betjening. Vi får udleveret et kort som afslører, at der er langt til Paranafloden, og at vi skal sejle dels på nogle bifloder, dels nogle kanaler. Turen op ad floden afslører, at dette ikke er vildmark, men beboet af rige mennesker med sejl- og speedbåde. Det er også den eneste måde, man kan komme frem på, da der stort set ikke er veje i området. Der er gode indblik i sidefloderne. Husene er normalt bygget på pæle eller på anden måde hævet et par meter for at undgå oversvømmelse. Der er lange bådebroer, og ofte er der særlige løfteagregater til at løfte bådene op. Enkelte steder langt inde er der nogle få simpelt opbyggede hytter, men det er undtagelsen. Der er en livlig trafik af sejllende, men ellers virker deltaet ret ensformigt. Der vendes, netop som man får udsigt til Buenos Aires sky-line. Der ligger flere sunkne skibe af ældre årgang - også stålskibe. Denne sidste aften slutter vi, som vi begyndte, på den italienskerestaurant.

Næste dag går turen så til lufthavnen, hvor vi tager afsked med Norma, og en begivenhedfuld uge i Argentina er slut.

Curitiba

Der er ikke så langt til Curitiba. Vi når her at opleve et rigtigt uvejr med lyn og torden og bælgmørk himmel, mens vi flyver, men det har nogenlunde fået regnet af, da vi kommer frem til lufthavnen. Vi er nu ved at være inde i en rytme, hvor der hentes bagagevogne, sonderes for taxa-priser, og det er faktisk meget

art, at man i alle lufthavne kan betale en fast pris, når man har oplyst sit hotel, så man ikke skal til at forhandle med taxachaufførerne. Det gør vi også her, og mens mørket sænker sig kører vi så ind mod centrum, hvor vores hotel ligger. Også her anvender man relativt høje "bump" til at få bilisterne til at

køre langsommere - og det er virkelig effektivt.

Vores hotel viser sig ikke at have noteret nogen reservering, så efter et kort ophold bliver vi i hotellets limousine kørt til city-afdelingen af det samme hotel. Det er stort, moderne hotel og ganske rart.

Som sædvanlig skal tiden udnyttes intenst, og vi prøver altid straks ved indcheckningen at få fat i brochurer om ture i området, så vi kan verificere, hvad vi skal se - og helst et prisniveau. Herefter er det så med at få ordnet det praktisk, hvilket må ske gennem receptionen, fordi man her har en chance

for, at vores engelsk kan forstås.

Det viser sig, at portieren kender en der kender en, så næste morgen holder der en stor Ford med chauffør, som vil køre os til Vilo Velha med de spændende klippeformationer, som vi har set

afbildet i vores hjemlige geografibøger.

Det viser sig, at chaufføren, som hedder Claudio, kun kan portugisisk, men alligevel lykkes det ham at gøre sig forståelig for os. Han har prøvet turen før og viser sig faktisk at være en fortræffelig guide.

Turen går igennem et ganske smukt og frodigt landskab vilde gladiolus i grøftekanterne.

Det er markant på turen ud, at vejnettet er mere udbygget og i bedre stand, end det var i Argentina. De to tosporede veje, som kunne svare til en dansk motorvej, følges ad gennem et ganske smukt og frodigt landskab. Langs vejen kan vi lugte kafferisterier, men vi bemærker i øvrigt ingen af de kaffeplantager, som skulle findes i området. Flere steder er der opslået boder, hvor man handler med bl.a. grøntsager. Landskabet ændrer sig efterhånden og de store græsarealer afbrydes af klipper, der lige netop viser deres overflade, og vandløb skærer sig flere steder ned igennem klippegrunden. Det virker meget malerisk og samtidig lidt barsk.

I limousine til Vila Velha

Vores mål er et stort fredet område, "Parque Estadual" som består af område med meteor-søer, Caldeirao do Diabolo fiskesø Lagoa Dourada, som er forbundet med en underjordisk kanal.

klippeformationerne og en klam-lignende grotte.

Det første vi kommer til, er området med de såkaldte "fournas". Det er dybe huller, skabt ved meteornedslag, som er nået helt ned til grundvandet. Hullerne har helt lodrette sider, og den største, hvorfra der går en slags elevator ned i bunden, ligger 54 m fra jordoverflade til vandniveau.

De næste er knapt så dybe, og er dermed lettere at fotografere.

Da vi har vandret rundt her i den i øvrigt dejlige natur, kører vi videre til en sø nogle få kilometer derfra, som er forbundet med hullerne gennem en underjordisk kanal. Der sidder en parkbetjent - eller to og nyder deres matte. Vi går ned til søen, som viser sig at være fuld af fisk (der er fiskeforbud). Vandet er helt klart, så man kan tydeligt se de smukke fisk. Desværre snyder fotografier, fordi film ikke kan gengive farverne, når man fotograferer gennem vandet.

Det er i øvrigt et dejligt "vildt" område, og vi er så heldige, at der ikke er andre turister, mens vi er her.

Herfra begiver vi os så til det vinderoderede område. Som det er almindeligt har klipperne navne, tildelt med mere eller mindre fantasi. Der er ca.20 navngivne formationer, med skildpadder, isbjørne, indianere m.fl.

Vi starter med at gå, og skal overtales af vores chauffør til at tage det lille køretøj, der kører gennem området. Det fører os til den fjerneste del af området, hvor der er restauranter og stor swimmingpool (som dog endnu ikke er klargjort til sæsonen), men også en "skildpadde" og en god udsigt over hele området.

Vi vælger at gå vejen tilbage, og vi kan nyde den spændende vegetation af kaktus og vilde blomster. Formationerne er vel ca.20 m høje, og imellem dem er der en blanding af sand eller glatslebne sandsten, hvor man tydeligt kan se, hvorledes regnvandet sliber overfladen til. Da vi er ved at tro, vi er færdige, mangler vi faktisk en spændende grotte, som vi nærmest kan sammenligne med en meget smal klam, hvor der kun er et lille hul foroven og meget smalle sprækker ud.

Vi får en øl og is på det stedlige udskænkingssted, inden turen fortsætter.

Da vi kommer ned til vejen igen, har vi udsigt over et stort skovområde, hvor der er skovet, og tømmeret ligger pænt stablet. Området er netop kendt for sin træindustri.

På turen tilbage gennem det klippefyldte område (skotsk?) med flere mindre floder, ser vi også på en klippetop en kopi af Kristus-figuren fra Rio

Meteoror og vind og vejr

Efter udflugten går vi en tur i byen. Den ligger i cd 1000 m. højde, og der bor ca 1 mio indbyggere. De mange europæiske indvandrere har gjort, at byen virker ret europæisk.

Det er en typisk storby med højhuse og flotte forretninger og gågader, men også ældre dele som har bevaret det oprindelige portugisiske præg mht kirker og pladser med markedsboder. Noget vi bemærker er flere specialforretninger, der sælger rigtige filthatte.

Christian har længe talt om at købe solbriller, og hos en rigtig optiker i gågaden køber han sit livs solbriller, i hvert fald hvad pris angår.

I forbindelse med det tilstundende valg flyder gaderne med papirlapper, som ligner stemmesedler, og som for analfabeter viser, hvor de skal sætte deres kryds. Der er mange, der uddeler tryksager og holder valgtaler, og nogle er klædt ud med papmaché,-hoveder, så man føler sig hensat til Disneyland.

Vi får øl på en fortovsrestaurant, hvor vi kan studere de mange mennesker, der færdes her på gågaden. Her er forretninger, varehuse - og en sporvogn, som er klodset op som informationskontor.

Her møder vi også den professionelle skopudser, som kendes på, at de benytter beskyttere for ikke at komme til at sværte strømper og bukser.

selskab sprøjter med øl.

Jørgen forsøger at veksle penge, og som sædvanlig prøves der i juvelerbutikker, men det er åbenbart ikke kutyme her, så vi må nøjes med, hvad vi har.

Ellers når vi ikke at se noget specielt i selve Curitiba, da vi skal med aftenflyveren til Sao Paulo.

Turen til Sao Paulo rammes af en forsinkelse i lufthavnen på ca. 3 1/2 time. Atter kan tiden udnyttes til at få skrevet kort til alle dem derhjemme i Danmark. Her melder problemet sig med ens manglende sprogkundskaber, idet vi ganske vist går op i restauranten og tager os en vente-pilsner, men det er ved et tilfælde, at Jørgen opdager, at andre rejsende med samme farve boarding kort tilsyneladende kan spise, hvad de vil, ved at vise en spisebillet. Altså må man ned til informationsskranken, hvor vi ganske rigtigt viser sig at være berettigede til et måltid på selskabets regning. Da sulten har meldt sig for lang tid siden, kaster vi os over det i øvrigt udmærkede tag-selv-bord, hvor både Flemming og Christian når flere omgange

En by i valghumør

Sao Paulo

Sao Paulo er indlagt i programmet for at drengene kan få et indtryk af denne millionby, men især også for at de skal se Butanan-slangefarmen, hvor man udvinder slangeserum. Dertil kommer en forventning om at kunne komme til at se nærmere på en rigtig kaffeplantage, på samme måde som vi i Sri Lanka så the-plantager.

Vi skal bo på samme hotel som i 1984, og vi kommer til hotel Planalto ved 23-tiden. På dette tidspunkt er der lavvande i pengeposen med cruzado, og det resulterer i overpris på taxaen fra den nye lufthavn.

Chaufføren får både cruzado og dollars, som omregnet giver for stort et beløb, men Ullas sædvanlige hurtige regnemaskine er kørt af sporet - og vi har desværre ikke lige penge.

Vi er derfor nødt til at skulle veksle lidt hurtigt for at kunne starte ud næste morgen. Hotellet annoncerer imidlertid med den officielle kurs, så der kræves derfor en kort diskussion med den ansvarlige kasserer, som ringer til sin foresatte og får tilladelse til at give den kurs, jeg har ønsket:

den hidtil kendte Rio-kurs.

Næste morgen bliver drengene sendt på byrundtur med guide, mens Ulla og Jørgen går en tur i centrum, dels for at kikke, dels for at få sendt de postkort, vi har skrevet i lufthavnen i går.

Posthuset i finder efter flere forsøg (hvor vi bl.a. var inde på et pakkepostkontor) hovedposthuset og finder også ud af, hvor man skal stå i kø for at få frimærker, men da det bliver vores tur, kan vi pludselig ikke få frimærker. Heldigvis står der en ung mand bag os, som kan forstå engelsk, og problemet er åbenbart, at der ikke er flere frimærker i en størrelse, så de kan sidde på kortene, hvorfor vi må nøjes med en maskinafstempling.

Vi benytter lejligheden til at spørge om, hvorledes vi skal forholde os, hvis vi vil se en kaffeplantage, som det var meningen.

Svaret er nedslående: der er ikke noget at se, og i øvrigt er plantagerne privatejede og dermed uden adgang for besøgende.

Fotohandleren

Vi har set efter en billig erstatning for Flemmings fotoapparat, som har nægtet at fungere. Vi finder et rimeligt billigt Kodak-apparat, som vi køber for dollars, da han giver en væsentlig bedre vekselkurs end på hotellet (og Rio).

Gågaden er et menneskemylder, så det er med at passe på lommer og taske. I forretningerne står der ofte flere ansatte for at sikre, at man ikke kommer til at glemme at betale for de mange tilbud, der ligesom herhjemme hænger på stativer eller ligger i store kasser.

Der er mange gadekunstnere. Især bemærkes en, der har et dyr i en kasse og med en kæp holder det nede i kassen alt imens det snerrer og piber. Dyremishandling!, Væmmeligt!, men faktisk viser det sig at være rent skuespil: Kassen er tom. Andre holder væddemål idet de benytter 3 bægre, hvor man gemmer terninger under hvorefter der flyttes rundt med dem. Der er mange, der taber penge her.

Der er også flere demonstrationer af knive og køkkenredskaber udført med stor og overbevisende dygtighed.

Efter at have været frem og tilbage i gågadens mylder går vi tilbage over den gamle støbejernsbro, som nu kun befærdes af fodgængere, og som fører over den brede avenida over til vores hotel.

Da vi kommer tilbage varer det ikke længe før drengene også kommer tilbage fra deres sightseeing.

Eftersom Ulla og Jørgen allerede har set det meste af Sao Paulo sidste gang de var her, er det kun Flemming og Christian, der tog på denne sightseeing. Lidt forsinket kommer vores bestilte guide og bil, og det viser sig at være en nydelig ung pige, som har et fortrinligt sprogligt fortrin såvel. Hun får frie hænder m.h.t. byrundturen, og hun viser en hel masse kirker, betonskulpturer og hvad man ellers plejer at blive fodret af med. Vi kører igennem diverse bydele, som hver har deres egen historie, og ender op ude i universitets-byen. At samle 50.000 studerende i en by vidner om nogle af de forhold, som hersker. Alt er stort åbenbart. Vi er også oppe at vende omkring Det brasilianske Serumsinstitut

eller det, der var tilbage af det, hvor vi fik set slanger - giftige såvel som harmløse - der kravlede slimede rundt i små gårdhaver. Guiden forklarede lidt om, hvad man brugte slangerne til m.h.t. giftudtagning og serumproduktion, og fortalte, at der faktisk alene i Sao Paulo var 5 som døde af slangebid hvert

år. Desværre for os troede vi, at det spændende slangemuseum, som vi havde set billeder fra, lå lokaliseret i Amazon-junglen og ikke her, så vi pressede ikke så meget på, da hun ikke mente, at museet var værd at spille tid på ... medmindre selvfølgelig, at man var fanatisk slangeinteresseret. Det mente vi jo egentlig ikke, at vi var.

Videre skulle vi, og turen gik hjemad mod hotellet igennem de rige kvarterer. Whau nogle villaer!!!

Så rige at man har eget privat vagtværn. Utroligt, når man tænker på, hvor fattigt Brasilien i øvrigt er. En af de superrige var Sao Paulo's nu på 2. år siddende borgmester, der åbenbart har haft nogle heldige spekulationer ved siden af sin borgmesterløn, for alle de ting, han ejede nu, var ting, som han havde fået i løbet af disse 2 år. Når så tænker på denne næsten åbenlyse korrupsion, kan man jo godt forstå, at det kan være muligt, at nogle er så fattige, mens andre er så rige. Denne fortsatte polarisering må jo simpelthen være et soleklart eksempel på en under overfladen tikkende bombe, der for hvert minut vokser sig større og større. De fuldstændigt uacceptable økonomiske forhold for den fattige befolkning - og til dels også middelklassen - må ende ud i et militærkup eller folkeligt oprør og revolution, men guiden forklarede, at militæret nok skulle holde snuden væk de første par år, fordi de alligevel havde en masse magt og kontrollerede politikere som majorinettek, og ikke havde brug for dårlig publicity, som Brasilien's dårlige økonomiske situation og forværrede tilstand giver den til en hver tid siddende regering.

røveri på åben gade

Vi har endnu en eftermiddag til rådighed og vi kan gå på museum eller finde på noget andet. Vi beslutter os for at tage en færdigpakket tur omfattende "safaritur" og zoologisk have. Vi skal så blot have vekslet lidt flere penge. Klokkeren er omkring 13, så med det lange ben foran styrter vi af sted for at få vekslet hos fotohandleren. Han har lukket - det er lørdag, og vores sonderinger i kvarteret giver mange forslag, men fører ikke til, at vi finder nogen, der kan veksle her og nu. De sidste forsøg i et par butikker er negative, fordi man kun vil veksle, hvis vi samtidig køber. Vi må altså tage på tur uden at kunne betale guiden. Da hun dukker op, viser det sig, at det er hende, Flemming og Christian har været med om formiddagen. Vi erkender straks, at vi ikke pt. Har penge, men hun kender et nærliggende hotel (100 m), som veksler til god kurs, og kører os derhen. Desværre har man lige før vi kommer, sørget for at tømme kassen til weekenden. Vi aftaler så, at det aftalte beløb fremskaffes til sidst på eftermiddagen - og turen kan begynde.

Bytur

På turen til den zoologiske have, som ligger i den sydlige del af byen, passerer vi bl.a. den navnkundige lufthavn, som stadig benyttes, men mest til shuttle-traffiken til Rio. De er faktisk endda i færd med at udbygge den yderligere.

Vi kommer igennem nogle forstads kvarterer, som tydeligvis har deres egen rytme: her er ikke lørdagslukket endnu, men et mylder af mennesker i de smalle gader og åbne forretninger med slagterivarer mm.

Den zoologiske have er en stor park (206 acres) med masser af dyr (2300 arter omfattende 136 pattedyr, 237 fuglearter og 40 reptiler) som stort set lever under gode og frie forhold. Faktisk udgør den store sø buret for flere abearter.

Der er alverdens dyr, og den time, der er sat af til at vi selv kan vandre rundt er ikke spor for meget. kæmpe næsehorn, verdens grimme orangutang, flotte elefanter, rovdyr og mange fugle.

Herfra skal vi så på safari. Det er et rimeligt stort område ikke så langt fra den zoologiske have og svarer til Knuthenborg eller Givskud med dyr vandrende omkring de bilende gæster.

Der er hjorte, zebraer, mølædte kameler og man kan købe nødder til at fodre dyrene med. De kommer så helt ind i bilen med hovedet for at få de eftertragtede lækkerbiskener.

Vognen bliver forsynet med gitre for vinduerne, inden man skal ind til aberne (nogle specielle små brasilianske aber) og senere til rovdirene.

aben med sprinklervæske.

Vi kører atter hjem gennem de gamle, fattige forstads kvarterer, hvor forretningerne endnu er åbne, og man betages igen af de højdeforskelle, der er i byen, når vi kører i de stejle, smalle gader og i øvrigt herfra har en god udsigt ind over Sau Paulos centrum.

Vel hjemme ved hotellet følger guiden Jørgen over for at veksle. Mens de venter på at pengene bliver fremskaffet, fortæller hun beredvilligt om, hvordan det er at være almindelig brasilianer med den rablende inflation: der er endnu mere udpræget end tidligere en lille overklasse, næsten ingen mellemklasse, men til gengæld en meget stor underklasse. Det har sammen med prisudviklingen betydet, at det nu kun er de færreste, der længere har råd til at spise mød.

Drikkepengesystemet, som er svært at ende sig til for os, fordi man dels forventer at få det (det er en del af lønnen), dels fordi det man erlægger ikke skal være for meget - men heller ikke så lidt at man fornærmer folk, er også et emne for snakken, men stadig er det ikke til at vide, om vi gav hende de drikkepenge, hun forventede eller havde håbet på.
en. Her er

Zoologisk have og safari

Sao Paulo har mange japanske og europæiske indvandrere, og der er faktisk en hel japansk bydel svarende til Chinatown.

Bortset fra at man ikke skal skilte med smykker og fotografiapparater skulle det være rimeligt sikkert at færdes der, så vi beslutter os for at prøve at se denne del af byen og få noget andet end bøl.

Alle kontanter går i hotellets boks, herunder også de resterende engelske pund og de danske reservepenge, og vi tager en taxa til kvarteret, som ligger noget væk fra hotellet.

Meningen er, at vi skal finde et sted, hvor vi kan prøve det japanske køkken. Vi går noget frem og tilbage i kvarteret, som bortset fra de traditionelle portaler i kinesisk stil ikke virker specielt østerlandsk. Der er ganske vist mange spisesteder - noget er mere spartansk end andet, men til sidst finder vi et ydmygt, lokalt sted, hvor de helt sikkert ikke overrendes af turister: Her tales kun japansk og portugisisk.

Lokalet er ikke stort, vel en halv snes borde, en bar og ingen opstillet pynt.

menukortet er på japansk og portugisisk, fisk og det velkendte. Ulla og Flemming vælger det sikre, tilberedningen, opvarmningen, regningen

Da vi er færdige spadserer vi derfra gennem ret uinteressante gader, indtil vi finder en taxa til at køre os tilbage til hotellet.

Næste dag skal vi så af sted mod et af feriens højdepunkter: Panaloområdet, hvor man helst skal bruge flere dage, så man kan nå at overnatte ude i aturen.

Uden mad og drikke - og uden penge

Vi skal tidligt af sted til Cuiba med morgenflyveren, så allerede

kl.7 er vi på vej ud af hotellet. Jørgen går i forvejen for at få tømmt boksen og afregnet med hotellet.

Da boksen bliver åbnet viser det sig, at pengebatterne er

tømte /fjernet, og det eneste der er tilbage er de 160000 CRZ, der blev vekslet foregående aften.

Netop nok til hotellet, men jo ikke noget at rejse videre på.

Ovrraskelsen var absolut ubehagelig, og den første reaktion er at skælde kassereren ud - og få ham sat i omdrejninger. Derefter ringes efter Ulla, der jo har regnskabet, og som derfor kan sige, hvor meget der faktisk er forsvundet. Det er naturligvis nødvendigt at vække vagthavende manager. Han er ikke meget for at blive vækket så tidligt søndag morgen, og han konstaterer, at det ikke kan være hotellets ansvar, da forskrifterne har været overholdt (dvs. vi har én nøgle, hotellet også én), og der er ingen tegn på, at boksen er brudt op. Efter nogen filosofisk snak om ansvar, er Ulla dukket op med sine papirer. Da Jørgen mener at have konstateret noget, der kunne ligne uoverensstemmelser i hotellets registrering af hvem, der har hvilke bokse, skal der ikke så meget til at hidse temperamenterne op.

Vi gør et forsøg på at kontakte konsulen, men der svares ikke.

Da det manageren på et tidspunkt konstaterer, at der næppe kan gøres noget i dag, fordi det er søndag - ja, så sker eksplosionen, og vi forlanger at få politiet sat på sagen straks.

Ulla får ændret vores flybillet til om eftermiddagen.

ventning

Opdagelsen

Politiet kommer relativt kort tid efter. Det er en stor negerdame fra turistpolitiet, og samtidig med hende kommer en herre, som viser sig at være receptionschefen. Jørgen har benyttet ventetiden til at nedskrive handlingsforløbet og opgøre de manglende summer. Sagen gennemgås med betjenten, og man forsikrer sig om, at vi har en forsikring. Problemet lige nu er, at vi faktisk ikke ved, hvad vi i givet fald kan få dækket, da det jo er vores almindelige indboforsikring, der dækker her.

Rapportskrivning på politistationen er nødvendig, og vi kører med receptionschefen til politiet. Han er oprindelig franskmand og taler et fortræffeligt engelsk og viser sig i øvrigt at være yderst forstående og hjælpsom, samt forfærdet over, at tyveriet har fundet sted. Det er trods alt

hans ansatte, og et velrenommeret hotel.

Da vi kommer til politistationen, som er et gammelt stateligt palæ fra århundredskiftet med søjler og høje døre, sidder vagthavende indenfor døren på en forhøjning bag gelænder. Nationens og statens flag står bagved, seksløberen ligger på bordet, og ventilatoren står og snorner i varmen. Her forelægger turistbetjenten sagen mundtligt for den vagthavende, og vi får allernådigst lov til at komme videre,

En brasiliansk politistation havde vi jo ikke forventet at skulle se indefra. Selv om den er indrettet i et palæ, er der ikke tale om nogen luksus. De store sale er opdelt med gråmalede trævægge i et par meters højde, og ad snørklede veje kommer vi så til den betjent, der skal optage rapporten. Han sidder bag et alderstegent skrivebord i et nøgent lokale, hvor en kat vandrer ind og ud af vinduet. Her er i besiddelse af en skrivemaskine fra 40'erne og flere ark slidt carbon-papir. Der er desuden et par hårde stole til os andre. Han virker ikke specielt engageret, og vi er nødt til at kommunikere gennem receptionschefen, som oversætter og forklarer.

Det hele tager vel ca. en time, og så kan vi køre tilbage til hotellet igen.

Det er klart, at vi ikke vil kunne rejse videre nu, og vi bliver bedt om at blive boende på hotellet til næste dag - på hotellets regning. Det kunne jo være, at man fandt den skyldige!

Rejseplanen må ændres endnu engang.

Tæt på politiet

Det bliver en lang søndag. Vi indkvarterer os igen på vores værelser. Tankerne farer rundt i hovedet, men man kan intet gøre fordi det er søndag og alt er lukket: konsulatet, bankerne, dem derhjemme i Danmark. I hoveder rumsterer planer, formuleringer, men intet kan realiseres nu.

Hen på eftermiddagen kommer der et par civile betjente (bl.a. ham vi havde aflagt rapport overfor) for at ransage vore værelser og kufferter. En forholdsregel, som man meget beklager, men som vi egentlig føler ganske betryggende. At der så fra Flemmings kuffert dukker et askebæger op fra hotellet i Curitiba er ganske vist ikke specielt heldigt.

Efter at have surmulet i flere timer på hotelværelset og prøvet at koncentrere os om fjernsynet, beslutter vi os for at gå en tur. Men centrum i Sao Paulo en søndag er næsten ligeså kedelig som København.

Vi passerer dog en af de mange lokale pladser, hvor lokalbefolkningen samles om salgsboder og mad og drikke. Vi passerer det italienske højhus, som længe var den højeste bygning i byen. gaden med alle luftfartselskaberne, biblioteket,

teatret, og der bliver taget mange gode bybilleder, som aldrig kom i kassen, fordi filmen ikke spolede med rundt!

Vi spiser på hotellet - her kan betales med Diners, og returnerer til værelsernes tv.
tv.

Frustration og søndag

Mandag morgen er det med at få sat gang i noget for at vi kan komme videre på vores tur. Ganske vist er det ca 20.000 kr, vi har mistet, men det vil jo være tåbeligt at rejse hjem. Konsulen kontaktes: Han hedder Knud Eriksen og er en flink mand som gerne vil hjælpe, men som har flere problemer: - har han så mange penge i banken? - vil nogen garantere for mig? - tidsfaktoren, fordi proceduren betyder at jeg skal have nogen til at sætte sig i forbindelse med det danske udenrigsministerium, garantere for pengene, hvorefter ministeriet skal kontakte konsulen (via telex), som skal sørge for check og overdragelse. Proceduren plejer at tage et par dage, og vi har booket på middagsmaskinen. Han ringer senere tilbage for at fortælle, at pengene kan skaffes og at sekretæren alligevel skal til byen, hvis jeg kan få skovlen under Danmark.

Alt imens undersøges muligheden for at få kontanter ud af Diners. Det kan lade sig gøre, hvorfor planen om at bruge konsulatet droppes, hvilket vi ringer og meddeler.

Diners hovedkontor ligger ca 40 minutters kørsel fra hotellet.

Taxaen bliver bedt om at vente, og her er venlig engelsktalende betjening. Pengene kan dog ikke udbetales uden problemer: - man skal have kontrolleret mit kort - og de er netop denne mandag i færd med at flytte deres programmer til en anden computer i en anden bank. Ventetiden er ulidelig, også selv om der rykkes pr.telefon og en del af tiden udnyttes med at forberede papirarbejdet, som ikke

blot er Diners-formularen, men også 5 ark A-4 (kopieret formular) som håndudfyldes enkeltvis. Omsider er alle papirer underskrevet så pengene (et beløb svarende til 1000 \$ efter officiel kurs) udbetales ved den bankluge,

der er i samme lokale. Men 537000 CRZ fylder faktisk meget, når de fleste af sedlerne er 1000-sedler. Efter at have fyldt lommerne, udleverer kassereren af medlidenhed en cirkulationskuvert, som kan rumme resten.

Taxaen er der heldigvis endnu, og vi iler tilbage til hotellet, hvor drengene står udenfor: alt er pakket og klart og vi fortsætter straks i samme taxa til lufthavnen. I mellemtiden har Ulla benyttet tiden til hos Varig-manden i hotellet at få booket resten af hotellerne - og betalt dem med de 160000 Crz. Desværre lykkedes det ikke at få ændret selve rejseplanen, så vi kunne fastholde to dage i Cuiaba. Det var mere end ærgerligt, men der var ganske simpelt ikke plads i de fly, vi så skulle videre med på turen.

med det l

Lovet være plastickort!

Cuiaba ligger langt vestpå og er på kortet kun afmærket som en mindre by. Selvom den også er det i forhold til de millionbyer, vi har været i kom det alligevel bag på os, at byen har ca. 1 mio. indbyggere. Da vi kommer til byen midt på eftermiddagen er det i en af de traditionelle åbne lufthavne. Her er varmt, og udenfor ved parkeringspladsen blomsterer træerne med flotte orangerøde

blomster: Køreturen ind til byen går gennem lav forstadsbebyggelse ind til vi kommer ind til selve bykernen, som vi kører igennem op til vores hotel. "Santa Rosa" er af ældre dato, og ligger ud ad en af udfaldsvejene ikke så langt fra centrum, men er pænt og rart og har også en dejlig swimmingpool.

Tur til rejsebureau

Vi skynder os at gå på jagt efter et rejsebureau for at få arrangeret vores ønsketur til Pantanal-området. I receptionen hænger flotte billeder fra omegnen, og der er en lille folder, der fortæller, hvilke standardture, der kører - dog ikke hver dag.

Vi finder bureauet og en, der kan tale engelsk -(men som hellere vil tale tysk) og forelægger vores ønske. Ak nej - ingen ture i morgen, for det er valgdag og dermed fredag. Og i øvrigt vil det ikke være muligt på den dag vi har til rådighed at nå ud i Pantanal-området, som ligger ret langt sydpå. En lille mulighed er der for at tage nordpå til et naturområde, der hedder Cahapada des Guamares. Men alle biler er lejet ud i morgen i forbindelse med valget. Vores bedrøvede ansigter må have gjort indtryk, for den unge dame kom i tanke om, at hun havde en ven, som måske kunne lokkes til at køre for os. For den aftalte pris går det i orden.

Cuiaba er ikke en moderne højhusby, men præget af et gammelt centrum, en lille markedsplads og bygninger i op til 4-5 etager. Menneskene er små og mørklødede,

Tur i byen, kirken, torvet, film, SS-foto, fløjtende betjente,

Med ro i sjælen kan vi nu kigge nærmere på byen. Uanset dens størrelse som skyldes tæt-lav-bebyggelse virker byen provinsagtig. Forretningerne er ikke så flotte, mere bazar-agtige, og

gågaden har mere et markedspræg. Der er flere kirker i byen, hvoraf den ene (nu museum - som vi ikke så) ligger meget majestætisk på et højedrag. Der er flere betjente, end vi ellers har set, posteret rundt om i byen, men de beskæftiger sig mest med at dirigere trafikken med enerverende og meningsløst fløjteri - og ofte i modstrid med trafiksignalerne.

I en fotoforretning køber vi turens billigste farvefilm til Flemming, og konstaterer at vi er så langt fra alfarvej at der må være rødde til gamle tyske ss-ere. I hvert fald står der frit fremme ved telefonen et indrammet fotografi af en uniformeret officer. Vi spørger efter mindesmærket - en obelisk der skulle vise Sydamerikas centrum. Vi får også et svar, men finder det ikke. I stedet

kommer vi forbi det lokale marked (frugt og kød) i den traditionelle udformning X. Vi får købt øl og cola, som udleveres i papirpose, hvilket viser sig at blive et problem, da den varme regn lidt efter skyller ned over os, så vi iler tilbage til hotellet med de flotte rød-blomstrede træer ude på gaden.

Aftensmåltidet indtages i en lille hyggelig restaurant ved siden af hotellet. Der er gårdhave med små gekkoer hængende på væggene og hængesplanter, og vi er længe de eneste gæster. Det viser sig i øvrigt, at det er hotellets restaurant med direkte adgang gennem morgenspisesalen.

nem morg

En provinsby

Næste morgen til aftalt tid holder der en lille Fiat, som er taxa, foran hotellet. Chaufføren kan portugisisk, italiensk og spansk, og er i vrigt et ung og trivelig mand. Vi får os stuvet ind i bilen og glæder os over, at Ulla ikke er nogen kæmpekvinde.

Landskabet på vejen ud er et frodigt bølgende landskab med mange tæer og kun meget spredt bebyggelse. Flere steder ser vi, at der samles folk op i alle slags køretøjer for at blive kørt til valgstederne. Ca. 70 km fra byen holder vi ind til det første, ikke ret store, vandfald, hvor man kan se, at der pljer at komme mange turister: der er flere (lukkede) restauranter og andre fornøjelser. Nogle få kilometer længere fremme holder vi ind til endnu et vandfald, Salgadeira, hvor man kan bade, og det er der da også en flok drenge, der gør. Der er en overdækket "restaurant", hvor hønsene går mellem bordene, og hvor vi får en formiddagsøl. På det næste stykke sker der nu et landskabsskift: eroderede klipper kan ses i forrevne konturer og en forkastning, som giver sig udtryk ved at man kan se den skarpt skårne højslette, der hæver sig 60 m? X over det niveau, vi kommer kørende i. Det bliver en meget spændende opstigen med spændende klipper og flotte panoramaer. Ved Porta do Inferno, som er indgangen til en slugt, ligger en lille politistation med en enkelt betjent. Efter at have beundret kløftens stejle sider, opdager vi en flot farvebrochure, som sidder i vinduet. Det viser sig, at man faktisk kan købe den hos betjenten, hvilket guiden hjælper os med. Det er ikke hver dag, man kan købe souvenir af en politibetjent!

Turens egentlige hovedattraktion er vandfaldet Veu de Noiva (Brudesløret), som falder 60 m lodret ned i et tyndt slør. Her er meget smukt og langs klippesiderne myldrer det med grønne papegøjer.

Da vi har nydt dette natursceneri fortsætter turen mod Sydamerikas geografiske centrum.

Landskabet er nu højslette, og vi kommer igennem en lille by Chapada, som står i valgets tegn. Masser af mennesker står i kø ved valgstederne, og partiernes kulørte valg-T-shirts og de mange stumper papir på gaderne lader ingen tvivl tilbage.

Vi forlader byens asfalterede gader og kommer ud på røde jordveje, hvor støvet står i store skyer omkring bilerne, så når man ser dem komme skynder man sig at rulle vinduerne op, indtil skyen er passeret. Vi kommer forbi NASA's store radarantenneanlæg, og da Jørgen vil fotografere det, tænker han ikke på, at støvet naturligvis sætter sig i vejkantens græs, så han kommer tilbage med røde bukseben.

Vi kører op på en lille bakke, og pludselig ligger der et helt nyt landskab foran os. Her er det lille mærke, som markerer det geografiske centrum, placeret på en lav cementsokkel. Hvad man ikke kan se, er, at her er samtidig vandskellet mellem Amazon og Parana/Prata. Landskabet her består af bløde bakker, som ser ud som om de er opst et ved vulkansk virksomhed. Vi kommer samme vej tilbage, og der er stadig mange på vej til valgstederne.

Vores taxachauffør ville gerne have kørt os til lufthavnen, men han har dog forståelse for, at vi ikke alle fire med samt bagage kan være i hans bil, så vi bestiller i stedet en STOR bil, som kan køre os til lufthavnen til vores eftermiddagsfly, som via Brasilia skal bringe os til Salvador (Bahia).
med

Valg og Chapada dos Guimerfes

272727Salvador

Efter landingen finder vi som sædvanligt en taxa med forudbetaling, og vi bliver kørt til vores "gamle" hotel Ondina. Det genkendes straks på sit sol-bomærke, og vi bliver godt indkvarteret - atter ud mod Atlanterhavet. Men siden sidst har man tilladt sig at bygge et hotel færdigt på den

anden side af vejen, så det spærrer for det meste af udsigten. Alligevel kan vi - når vi går ud på altanen - se klipperne, hvor vi badede i 84 og se ned i børnehaven, hvor folk kommer og sætter børnene af om morgenen ved 8-tiden for atter at hente dem ved 17-18-tiden.

Her får Flemming telegram fra Mette. Jørgen ringer til Bibliotekscentralen for at få fremskaffet nogle dollars som kan være fremme, når vi kommer til Rio. Og det skal jo helst være kontanter, for at der kan drages fordel af vekselkursen på det parallelle marked (ikke det sorte).

Dagens program: badning først og derpå en bytur. Vores gamle strand mellem klipperne er blevet til affaldsplads fra byggeriet, men den lille og relativt intime sandstrand findes da heldigvis endnu - og vandet er lige så varmt og salt, som vi huskede det. Drengenes Rio-legetøj: en læderbold med fjer blev glemt mellem klipperne - og var naturligvis forsvundet, da der skulle ledes efter den.

Christian må kravle i skygge under en af de få palmer bag stranden.

28den.

Hotel og strand

Over middag hentes vi til byrundturen. Selv om den indeholdt en del elementer fra den, vi prøvede i 84, må vi konstatere, at vi ikke fik nær så meget at se på den valgte tur, som vi gjorde sidst. Der var også færre "foto-stop", hvilket gav turen et lidt forjaget præg. Det betød naturligvis ikke, at vi ikke fik set de væsentligste ting (kirker), men guiden var generelt heller ikke noget at prale af.

Vi passerede de store pladser og så kirke 1, med og kirke 2 med.

Butikken, det lille museum for forfatteren ?, det gamle kloster, som nu er hotel. Da vi bliver sat af ved hotellet sker det ved "super"hotellet

overfor vores. Her er et indkøbscenter inde i hotellet med diverse forretninger for turisterne, og Flemming og Ulla køber her henholdsvis bluser med applikationer og en typisk Bahia-kjole med broderi. Sent på eftermiddagen sidder vi på terrassen over hotellets indgang og skriver kort, mens vi samtidig kan nyde vores velfortjente øl i den varme og smukke solnedgang. Mens vi sidder her kommer samtalen fra BC, hvor man har reageret hurtigt og fået Sparekassen SDS til at overføre penge (dollars) til Banco do Brasils hovedkontor i Rio til afhentning på mandag.

Herligt!

Portugisisk bytur

Efter vores genvordigheder og i betragtning af, at vi indtil nu har tilbragt aftnerne på hotelværelserne, beslutter vi os for at tage på en arrangeret aftenrundtur med middag og show. Stedet viser sig at være ganske spændende. Gamle bygninger i Bahias laveste bydel lige ud til vandet.

Tidligere brugt som pakhus

(og til smugleri). Der er gamle murstenshvælvinger, tipvognspor i gulvene og glasløse vinduer med udsigt ud over vandet. Vi er langt fra de eneste, og kun et lille hold, så vi får anvist et langbord ved scenens "bagside". Der er et meget stort tag-selv-bord, men der er også mange mennesker, så der er en meget lang kø. Maden er i øvrigt god, og der er rigeligt, hvis man ellers gider at stå i kø flere gange.

*parret med vinen

Selve showet består af optrin præget af den afrikanske kultur, som stadig har dybe rødder i denne

egn af landet, dans, sabeldans, kampdans, som har sin oprindelse fra slavetransporterne, hvor negrene var lænket sammen, og derfor kun kunne bruge ben/fødder til at slås med - idet de samtidig skulle passe på ikke at beskadige modstanderen så meget, at man skulle slæbe på vedkommende, akrobatisk dans

ans

Afrikansk dans

Hotelllets pragtfulde svømmepøl med indbygget bar blev nydt på afrejsedagen efter vores formiddagsbad i Atlanterhavet. Og det blev til en ekstra drink, da Jørgen havde været i kontakt med hotellet i Sao Paulo, hvorfra man kunne fortælle, at man gerne ville udbetale os alle vores mistede penge på Tropical-kædens hotel i Manaus. Drengene boltrede sig med filmdåser, og øllene indtages siddende på barstolene i vandet.

*billedet af betjeningen

Turen til lufthavnen går en anden vej end den tidligere benyttede idet vi kører nordpå op langs kysten, hvor den ene strand glider over i den anden, og hvor lave hoteller og restauranter ligger ved siden af hinanden.

*Klitter

Bambusalleen som er plantet på det sidste stykke vej, der fører hen til lufthavnen er ligesom sidst og stadig lige imponerende.

Livsnydere

Recife

Der er kun en kort flyvetur på en time fra Salvador til Recife, hvortil vi ankommer ved 19-tiden. Vores hotel i Recife viser sig at være et luksushøjshotel, hvor vi straks betjener os af den fremragende restaurant med bestikservering med tang til Flemming. Som sædvanlig skal vi skynde os at finde ud af en praktisk måde at komme rundt på den næste dag, og som det er gået os før er den ene af medarbejderne i receptionen kvik til at tilbyde, at han kan lave en bytur med os den næste dag - og da han kan engelsk og prisen er den sædvanlige er det en aftale.

Da dagen gryr kan vi konstatere, at man blot skal over vejen for at komme i vandet. Hotellet ligger syd for selve Recife i den del som hedder Boa Viagem, og som ligger relativt tæt ved lufthavnen. Det er stort set baseret på turister med masser af hoteller og spisesteder. Det er en meget bred sandstrand, som strækker sig 600 km mod nord og syd. Fra vores etage har vi udsigt ind over byen.

Det har nok ikke været helt efter reglerne, at manden fra receptionen kunne arrangere ture. Han henter os godt nok i "civil" næste morgen i receptionen, men vi måtte så gå lidt væk fra hotellet til den taxa, han havde skaffet.

Det var ikke helt, hvad vi havde regnet med, idet en chauffør og 4 passagerer normalt er, hvad der kan presses ind i en standardbil, men som i reklamefilmene lykkedes det os faktisk at få hele familien placeret på bagsædet med chauffør og guide på forsæderne. Heldigvis var der tale om en bytur, så strækningerne ville ikke blive så lange.

Recife er en by med 1.3 mio indbyggere og en gammel by, der er grundlagt i 1500-tallet. Recife kaldes Brasiliens Venedig. Man kunne med liges god ret kalde København for Danmarks Venedig, for ganske vist er der floder (Rio Capibaribe, Rio Beberibe), der gennemstrømmer byen og en del broer, men den intime hygge fandt vi nu ikke.

*Det gamle beobab-træ
regeringsbygningerne

Til det mere interessante hører et besøg i et nedlagt fængsel, Pernambuco, som nu er indrettet med sm forretninger i de tidligere celler. Her sælges souvenirs, bl.a. det specielle træskærerarbejde og de specielle lerfigurer. For at få et indtryk af "Brasiliens Venedig" går vi ud på en af broerne for at tage et billede ind over byen. Mens vi står der opdager Ulla, at der er masser af vinkekrabber i floddyndet. Derefter kører vi hen for at besøge det gamle hollandske fort (Forte de Cinco Pontas), som nu rummer museum, som viser byens historie.

The golden chapel (den 3. franciscanerordens kirke) er fra det 18. århundrede og foruden selve kapellet er der en rimelig samling af kirkelig kunst (Museu Franciscano de Arte Sacra). Der er mange flotte træskærerarbejder og kirkelige rekvisitter.

Brasiliens Venedig

På turen til den gamle bevaringsværdige by passerer vi havnemrådet og det andet fort, Forte do Brum, som stadig bruges af militæret. Olinda ligger ca 1/2 times kørsel fra Recife. Den er ældre end Recife, men har i dag blot 360000 indbyggere. Når man færdes i gamle del af byen, mærker man imidlertid ikke, at det er en halvstor by. Byen er som Ouro Petro erklæret særlig bevaringsværdig af UNESCO, og det er grunden til at de gamle, snævre brolagte gader og gamle, lave huse med tegltag stadig er bevaret.

Vi starter med et besøg i en kirke * *den lille markedsplads med næsefløjter og kører så op til et kloster, hvor vi ringer på klostrets dør og bliver lukket ind, så vi kan se kirken. Uden for er der en god udsigt ned over byen og ind til Recife. Uden for er mange børn, som tigger, bla. er der en lille dreng,

som spørger, hvor vi kommer fra, og da han får det at vide, betror han os, at han samler på danske penge, så hvis vi...

Til fods går vi op mod markedspladsen, hvor vi får en øl, mens kunstnere ihærdigt søger at afsætte deres kultetegninger (Flemming

køber da også en). Vi får en gang øl ved de intermestiske borde på gaden, og de mange forhandlere af duge vimser rundt. Det ender da også med, at vi får duge med til både os selv og til gavebrug.

Church of St. Anthony /gold chapel, barok.

Mange flere kirker.

Olinda:Hovedatt.:Church of Our Lady Carmo, Misericordia Kirke.

Alto da S., salg af lokale varer (bl.lerfigurer).30Á □ 3030Á □ 30

Vi så ikke noget til de brasilianske lokale fiskere (jangadas),som ellers skulle være her i rigt mål. Men dels glemte vi at spørge efter dem, og dels har det nok været for sent, at vi var ude.

te rykind

Olinda

Efter hjemkomsten fra vores udflugt er der tid til at få afprøvet bade faciliteterne på den anden side af vejen. Håndklæder og parasoler kan lånes på hotellet. Stranden er bred med masser af plads, selv om der er mange mennesker. Der er boder og sælgere, men det er slet ikke en heksekedel som vi har mødt på Cococabana. Vandet er rent og varmt, brændingen mindre stærk end i Bahia og sandet meget fint. I begge retninger - så langt øjet kan se: strand og vand.

600 km strand

Som sædvanlig ønsker vi at være i god tid i lufthavnen, dels for at være sikker på at komme med, dels for at få gode vinduespladser, så vi forlader vores gode hotel sidst på eftermiddagen efter at have konstateret at der også er en lille pool på hotellets øverste etage.

Det viser sig, at vores maskine er forsinket i ankomsten, og da den endelig kommer, viser informationsskærmen, at afgangen vil blive forsinket p.gr.a. tekniske problemer. Nå, det har vi prøvet før, så vi går i restauranten og får en øl til endnu en gang kortskrivning.

Endelig afgang og håb om at få det planlagte aftensmåltid om bord. Imidlertid bliver flyvningen en kort fornøjelse: ca. 20 minutter efter står maskinen atter i Recifes lufthavn. Teknisk fejl.

Op i restauranten igen. Imidlertid sker der ikke nogen ændring på skærmen, og rastløsheden indfinder sig. Lufthavne er ikke morsomme, når man

faktisk er på vej videre til reservede hoteller. På et tidspunkt går Jørgen amok og henvender sig i informationen for at brokke sig over den manglende information. Undskyldningen er, at maskinen var lettet, og nu kan nformationerne ikke komme med på skærmen!

Efter flere timers venten opgiver mekanikerne at få maskinen på vingerne. Flyvninen aflyses, og man kan vælge om man vil med et andet, senere fly eller tilbage til hotel og så af sted med et morgenfly. Under alle omstændigheder skal vi have vores bagage ud igen. Det varer noget, inden vi opdager, at flyvningen er opgivet, men da de andre fra selskabet forlader restauranten, går vi til informationen og beslutter os for morgenflyet, idet vi regner med, at vi skal tilbage til vores gode hotel. Vi får udleveret værdikupon, og bliver transporteret af Varigs folkevognsrugbrød. Det viser sig at være til at andet strandhotel med **** , så det skulle være i orden.

Vi er efterhånden godt sultne (kl.er næsten 22), så vi skynder os ned i restauranten og får bestilt drikkevarer og et enkelt måltid.

Hotellet er slet ikke forberedt på dette rykind - selv vi egentlig ikke er så mange. De to tjenere farer planløst rundt, og først efter 2 timers ventetid får vi mad, dog ikke hvad vi havde bestilt - og koldt. Opgivelsen og en trang til kraftigt oprør præger lokalet. Ulla har på et tidspunkt bedt om at få ordinær brasiliansk øl, uden at det er lykkedes, så vi drikker dyr øl (men andre har godt kunnet få "Antartica"!).

Nu hvor det er blevet midnat er den sidste tolerance opbrugt, og vi forlader restauranten. Det sætter skub i tjeneren, som får produceret en regning, som imidlertid inkluderer en dessert vi ikke har fået. Det blev dråben! Efter at have meddelt, at vi ikke havde til sinds at betale noget som helst, gik Jørgen. Mens Varig skulle betale for måltidet, skulle vi selv betale for drikkevarerne. Vi skulle meget tidligt op for at nå morgenflyveren, og det er også før, der er morgenmad på hotellet. Vi er blandt de første til at få kufferterne ud i rugbrøddet, og vi skal netop til at køre, da fyren fra receptionen begynder at snakke højlydt – og chaufføren spørger, om der er nogen med det værelsesnummer, vi havde haft. Ærlighed varer længst: i hvert fald betød det, at vi blev holdt tilbage, og uanset redegørelse for den skandaløse behandling aftnen før, hjalp ingen "lille mor". Vi måtte erlægge de 3000CRZ, som regningen beløb sig til. Bortset fra at det svarer til 30 kr var det de dyreste øl vi overhovedet drak på hele vores tur i Brasilien. Vi betalte, - også fordi det var pinligt

fordi de andre sad i bilen og ikke kunne komme af sted.
Herefter gik det så igen planmæssigt med indcheckning og afrejse.

begynder passag

Afrejse med forsinkelser

Brasilia

Ganske vist er vi nu gået glip af en overnatning i Brasilia, men alligevel er vi så tidligt fremme (kl 10), at der er rigelig tid til at tage en rundtur. Brasilia er først og fremmest lagt ind i programmet af hensyn til Flemming og Christian, for har man set Brasilia én gang, er den set. Efter nogle vanskeligheder med at finde en guide netop nu og her, melder der sig en ældre herre, som kan tale engelsk og som er autoriseret guide. Ham tager vi. Han har en stor, faldefærdig bil, som dårligt kan bremse og hvor man hele tiden spekulerer på, hvor længe den mon bliver ved med at køre. Men faktisk bliver det en fortræffelig tur. Vi sikrer os, at vi i det mindste får det at se, som vi så sidste gang - men det havde vi nu ikke behøvet. Vi får hele turen og mere til.

Byen er et enestående eksempel på en helt igennem planlagt by. Selve opbygningen kan sammenlignes med en flyvemaskine, eller med en indianer bue og pil, hvor pilen er akse, hvor regering, ministerier har til huse (i den modsatte ende befinder Tv-tårnet sig), flankeret af buer til beboelseskvarterer og særlige opdelinger, hvor man finder f.eks. banker, hoteller, ambassader. Boligbebyggelserne er opdelt i selvstændige kvadrater med egne indkøbscentre, skoler og kirker. Trafikalt set er der ingen af hovedfærdselsårene, der skærer hinanden: de flettes sammen.

*bystruktur

Turen til Niemeyers kirke, til den blå kirke, boligkvarteret med forretningsgaderne, stadion med de store haller og væddeløbsbanen, tv-tårnet, som vi kommer op i, markedet omkring, den lille dreng, kubichk-mausolæet, det militære hovedkvarter, hvor vi kommer til stor parade. Guiden kører igennem det hele, får parkeret vognen og går med os tilbage op ad den udrullede løber, der er flankeret med høje gardister i paradeuniformer og plastichjælme. Der holdes taler og afsynges sange, og hele pladset under taget er fyldt med officerer i fuldt ornat og deres familie. Foran tribunen paraderer det ene korps efter det andet med musik, ligesom der er et helt hold trompeterere, der blæser fanfarer. I vores turistpåkledning falder vi noget udenfor mængden, og vi har da også en fornemmelse af, at sikkerhedsfolkene holder øje med os.

Derpå den traditionelle rute ned forbi kirken, ministerierne og tilbage, men herpå en tur omkring universitetet, de dyre yachtclubber, præsidentpaladset og over søen igennem virkeligt fornemme villakvarterer med enorme villaer. Guiden forsøger at afsætte et måltid på en restaurant, men den virker for dyr og for turistbesøgt, så vi vælger at tage tilbage til lufthavnen og spise der.

Arkitektur og militær

Amazon

Fra Brasilia går turen via Belem mod Manaus.

Mørket er ved at sænke sig, da vi kommer til Belem, men vi får dog set lidt af det store flodareal. Flyvningen fortsætter nu vestpå langs Amazon-floden med endnu en mellemlanding i Santarem, før vi når Manaus. Det er så praktisk med de store hotellers egne busser fra lufthavnen.

Nyt fra luften Belem

Vi bliver indkvarteret og skal straks prøve at finde ud af, hvilke turmuligheder, der byder sig. Problemet nu er, at vi er ankommet sent, så turistkontoret på hotellet har lukket. Manden i receptionen har pudsigt nok selv netop planlagt en sightseeing tur i morgen, hvor vi kan komme med til den sædvanlige pris. Imidlertid er der flere om budet. En ung mand havde allerede kontaktet os i lufthavnen, men opgav fordi vi skulle bo på Tropical Manaus hotel, som har sine egne arrangementer. Alligevel har en ung fyr ihærdigt kontaktet Christian og Flemming, da vi er kommet frem til hotellet. Han medbringer fotos fra sine tidligere ture og en bog med personlige anbefalinger, heriblandt i øvrigt også nogle danske. De har specialiseret sig i ture med max. 7 personer, og i 1-3-dages ture.

Her synes der at være chance for ikke at skulle vade rundt med 50 andre støjende turister og at få noget originalt at se. En dagtur varer fra kl. 9 til ca 22, så man får tilsyneladende noget for pengene. Sidste besøg var et afskrækkende eksempel på, hvordan en tur kan tilpasses turismen! Selv om det er dyrt indgår vi aftalen, og vi vil blive afhentet ved hotellets bådebro næste morgen. Herefter kan vi med sindsro sætte os udenfor ved poolen og nyde aftenvarmen og den levende underholdning. Der er tjenere, som sørger for at man ikke lider nød, og der er en del som stadig pjasker rundt i vandet. Det er ren luksus.

En stor beslutning

En lang dags rejse mod nat

Som aftalt mødes vi med fyren fra aftenen før i receptionen og går ned til udskibningsstedet. Vi kan nyde udsigten over Rio Negro, de mange planter, og Ullas skarpe ører afslører kæmpegræshoppernes angreb på vegetationen. Og de er alvorligt store: 7-8 cm! Da vi har ventet en times tid, beslutter vores fyr sig for at køre os ind til Manaus, hvor båden skulle være startet. Det går over stok og sten, men på den måde får vi et gensyn med Manaus by, som vi ellers ikke ville have fået. Ankommet til havnen konstateres det, at båden er sejlet, så ind i bilen igen og af sted det går igen. Det er på denne tilbagetur, vi på en lille plads/gadehjørne, ser nogle unge drenge danse den kampdans, vi havde set i Bahia. Den lille båd kommer kort tid efter, at vi atter er kommet tilbage til hotellet. Det er en smal, fladbundet båd med hækmotor, og ombord er der en ung mand fra Schweiz, guiden og en bådfører. Nu går turen så tilbage mod Manaus, og den strækning vi kunne køre på en lille halv time tager nu en time, så foreløbig er vi mindst 2 timer efter planen.

rismen!

Forsinket afgang

Da vi når Manaus flydende havn, skifter vi båd og bådfører og får proviant ombord. Bådføreren er er ældre senet mand. Vi får brændstof ombord ved en af de flydende tankstationer. Vi får is ved en anden ø. Isen bruges til at køle den medbragte mad med. Der er også på denne søndag en livlig

traffik af små både og mindre turistskibe. Industrien inde på bredderne, men ingen arbejderne med ved færgeoverfarterne. Turen går mod "the wedding of the waters", og det er et lige fantastisk syn hver gang. Selv fra bådens lave position 25-30 cm over vandoverfladen kan man helt tydeligt se forskellen, selv når man sejler igennem grænseområderne. Den forskellige hastighed og den forskellige temperatur holder Solinmos og Rio Negro adskilt flere kilometer, og de forskellige aflejringer fra flodernes øvre løb giver farveforskellen, så man kan se Amazonas blive dannet. Vi vender om og stiler nu mod den sydlige bred, hvor vi sejler ind i nogle flodarme. Her ligger gammelt, kraftigt tømmer og langs bredderne er der dels fortøjet de karakteristiske både forsynet med hængekøjer til hele familien, dels egentlige husbåde bygget på tømmerstokke med dimensioner på 70-80 cm. Et sådant hus er vores m.l. "Vores" hus består af en lille "butik"/bar, et rum hvor vi spiser, et rum til at gøre toilette og et lille værelse- alt er træ. Det er den lokale bodega, og vi afleverer kylling, fisk, ris og grøntsager til konen på båden, og sejler så en lille tur videre ad flodarmen ind langs urskovens bredder. Da vi kommer tilbage ca en halv time senere kan vi lugte maden, som efter yderligere et kvarters tid serveres. I ventetiden kan vi iagttage søndagslivet: vi kan hører rytmisk musik og dans inde på land, børnene plasker rundt i vandet som vandhunde, lokalbefolkningen kommer i små træudskårne kanoer for at få en lille en, der er hunde og hundehvalpe, høns i bur. Maden serveres i blikfæde i familiens stue, som naturligvis er spartansk udstyret. Maden smager pragtfuldt.

*den lille dreng

Vores bådfører og guide er i baren, men det viser sig, at de ikke spiser der, men venter på at spise vores rester. Da vi har givet os god tid, forsinker det turen yderligere, at spisepausen bliver forlænget.

Livet på floden

Da vi har spist går turen videre. Vi skal nu ind i urskoven. Vi kommer til en landingsplads, hvor der ligger et par private både. Det er et sted, hvor man kan købe indianer-husflid, piranaer og til livets opretholdelse. Der sidder nogle børn og fisker med simple træstænger, snøre og krog, og de har fanget nogle piranaer. Oppe under loftet i huset sidder der et dovendyr /abe? hvorfra der er lagt flydende træbroer ud, og da vi skulle kunne få fast grund under fødderne er resten at "stien" hævet 2-3 meter over niveau. Vi går ret langt med urskovens mange lyde omkring os. At amerikaniseringen også er kommet afsløres af en enlig cocacola-flaske ved gelænderet. I modsætning til sidst har vi held til at se nogle dyr: flere aber og dovendyr - og naturligvis de farvestrålende fugle, men det er nu også ved at være sidst på eftermiddagen. Dagens turister er i hvert fald borte fra stedet, hvor der midtvejs findes en udbygning på stien, hvor indianernes husflid sælges.

Mange steder er varerne efterladt til salget den næste dag. Endnu et stykke videre ender vores sti i en udsigtsplatform, hvorfra vi har et glimrende kik ned i en lysning hvor de store åkander blomstrer i store mængder, og hvor krokodillerne ligger roligt i stort tal. Med de mange fremmedartede lyde er der

alligevel en fornemmelse af noget stort og skovensomhed/højtidelighed. Da vi kommer tilbage har bådføreren lånt noget værktøj og justeret motoren. Turen går videre, nu i solnedgangen som er orange og med skovens majestætiske træer som silhuet. Vores næste mål er et spisested. Det er igen en lokal bodega, som samtidig handler med den mest nødvendige fornødenheder. Ja, der er også et billard. Der er ingen strøm her (det er der ellers en del steder - ellers kan man jo ikke se fjernsyn), så belysningen klares af petroleumslamper - også på billardbordet. Den medbragte proviant afleveres til tilberedning, og imens skal vi så forsøge at fange piranaer.

Der udstedes nærmest fangstgaranti. Man skal sørge for at skabe bevægelse i vandet, og så i øvrigt være meget hurtigt til at trække i land, når de bider.

Det måtte vi sande. At de er der, er ingen i tvivl om. Med stor færdighed spiser de maddingen, inden vi når at trække. Jørgen og Christian fanger ganske vist nogle små fisk, og godt nok er de giftige, men piranaer er det ikke. De kan så bruges til madding. Alt imens sænker mørket sig omkring os, og moskitoerne går til angreb. De sidste myggefængende fugle kommer drønende forbi, men det er ikke længere muligt at se noget. Ved aftensmaden byder vi guide og bådfører til at spise med ved bordet, mens et par lokale spiller billard i en brandert og husmoderen stod ved skranken og ser til. Atter et fortæffeligt måltid. Sidste punkt på dagsordnen er indfangning af krokodiller ved hjælp af en håndlygte. Krokodiller har det som harer, at de paralyseres af lyset.

Dyrene i land og i vand

Vi begiver os nu videre ind gennem mørket, som man faktisk vænner sig til, så man godt kan se en hel del. Planen er at sejle til det "gode" sted, hvor krokodillerne ligger på bredden, fange en og så hjemad. Der lyses mod bredden med en (svag) lommelygte, men der ses ikke noget genskin fra krokodilleøjne. Guiden går i land - og kommer noget senere tilbage med uforettet sag. Bådføreren er skeptisk og går selv i land og en del længere ind - men resultatet er det samme: ingen krokodillefangst. Det er kun sket en enkelt gang før, men der er jo andre bredder og krokodiller, så søgningen fortsætter. Vi sejler langs bredderne med spændte øjne og lommelygtens svage flakken henover vandkanten. Det bliver til flere landgange, men det er ikke krokodilledag i dag og efter at have ledt en times tid foreslår vi, at vi vender næsen hjemad. Vi har set krokodiller, og vi tror på, at de kan fange dem. Da vi kommer ud på det åbne vand igen lufter det mere, og det er køligere. Til gengæld er vi blevet fri for moskitoerne, som virkeligt var nærgående. Der er pæne bølger på floden og faktisk er den ganske bred lidt øst for Manaus. I stilhed sejler vi mod den nordlige bred, omend det synes at gå knap så hurtigt, som da vi sejlede ud. Vi møder og passerer af en del skibe og må hver gang signalere med lommelampen for at vise vores position.

på krokodillejagt

Vi er netop kommet tæt op under land igen, da motoren svigter.

Bådføreren kan ikke få den igang igen, og går ud i stævnen med en åre for at få båden frem. Vi ser os om efter noget at ro med, men det er der nu ikke tænkt

på. Så vi tager det trælåg, der var over proviantkassen og piller et par brædder, der holder sejldugstaget, ned. Og så begynder passagererne at ro, for at hjælpe den gamle i land med hans båd og os selv til en mere sikker tilværelse. Den gamle tager imidlertid ikke bestik af kysten, men sejler op ad floden. På et spørgsmål til guiden, får vi at vide, at vi o skal hen til det næste lys. Det er udkanten af Manaus, og der er kun nogle få hundrede meter. Strømmen er stærkere end man tror, ja, faktisk brækkede Jørgen brædt alene ved strømmens kraft, så der skal ros til, hvis man både vil mod strømmen og fremad. Lyset nås, men den gamle, som styrer, fortsætter: til det næste lys. Endnu nogle hundrede meter, men vi bytter om på brædder, låg og siddepladser for at udnytte vores fælles ressourcer bedst muligt. Da vi passerer det næste lys uden at bådføreren gør mine af at gøre landgang, ophører mandskabets roning. Med en imponerende stædighed og energi lykkes det den gamle alene at få padlet båden

frem til et sted, hvor der er mulighed for at forlænge båden. Han arbejder i tavshed og heller ikke gennem guiden er det muligt at få kontakt med ham. Han går i land via et par både, og kommer snart tilbage for at tage en anden båd og sejle bort: han vil hente en anden motor. Mytteriet er under optræk. Vi kan jo blot forlade båden og tage en taxa hjem til hotellet. Der har vi nu gjort regning uden vært, for da Christian går fra borde for at kontakte nogle unge mennesker, der står oppe på kajen, viser det sig, at vi ikke er kommet i land, men blot har lagt til ved en af de utallige kunstige øer. Vi kan altså ikke gå derfra, men er nødt til at sejle derfra. Kan vi ikke blot ro båden ind til bredden og så lade den gamle "sejle i sin egen sø"? Guiden er ikke meget for den plan og eftertænkningen siger jo også, at den schweiziske turist faktisk er på vej til en soveplads et sted oppe ad Rio Negro. Inden planen realiseres kommer skipperen tilbage med en anden motor - og det må man lade ham - det tager ham ikke mange minutter at skifte motoren og få den nye startet. Så mangler vi bare ca 1 1/2 times sejlads i mørket op til hotellet. På dette tidspunkt har vi passeret midnat, så der bliver slumret - der er jo ikke så meget at se på.

Hvem sagde sømænd?

Med den lange udflugt kan man sige, at vi gik glip af hotellets mange faciliteter herunder den gode restaurant, mini-zoo og swimmingpool, så der var en del der skulle indhentes mandag morgen. Vi skulle bl.a. have fat i direktøren for at han kan udbetale os vores penge, så der starter Jørgen tidligt om morgnen. Det er en meget flink og forstående mand. Vi bliver enige om afregningen og delvis clearing i forbindelse med hotelregningen, og de nødvendige papirer bliver udfærdiget. Det tager nogen tid, og pengene skal også skaffes fra flere forskellige pengeskabe. Først en tur rundt i parken, som var blevet mere etableret end sidst med et pænt udvalg af dyr fra Amazon-skoven - både rovdyr og fugle. Vi skulle også nå at nyde svømmepølen, men desværre skal der også pakkes og fordi Manaus er toldfrit område skal man møde ekstra tidligt i lufthavnen. Men vi når da en dukkert og en øl ved poolen. Endelig skal selve afregningen foretages. Her er vi til gengæld heldige, for ved at lade direktøren sørge for afregningen direkte og ringe og få hentet bagagen slipper vi for den store kø af gæster, som jo også skal af sted med middagsflyveren og hotellets bus.

Atter velstand

På turen til lufthavnen ser vi endnu et dovedyr, som chaufføren henter ned fra en telefonpæl/højspændingsmast og smider ind i urskoven. I lufthavnen står man ubegribeligt i en lang kø: ikke blot vores bus men flere andre rejseselskaber står med pikpak i lange rækker i afgangshallen for at få afleveret bagagen, men der er slet ikke åbnet for indcheckning. Da vi slet ikke har haft tid til at købe af de toldfrie varer, skal vi ikke som de andre udfylde formularer over indkøb og værdi. Omsider kommer vi igennem, men glemmer, at man her har en særlig procedure for tildeling af siddepladser. På nogle ruter er der bestemte pladser, i andre tilfælde skal man blot sørge for at komme hurtigt ud til maskinen. Men her skal man til en ny skranke for at få siddeplads. Da vi opdager fadæsen (og vi var endda blandt de første, der var kommet ind i afgangssalen) har de andre rejseselskaber naturligvis sat sig på vinduespladserne. Efter at have konstateret, hvor billigt det var lykkedes Varig at bestille hoteller, har Ulla fra kontoret på hotellet forsøgt at få reserveret på Riviera i Rio. Det lykkedes ikke at komme igennem, før vi måtte af sted, så vi prøver atter flere gange fra lufthavnens ekspeditionsskranke om reserveringen er

blevet bekræftet, idet hele fidusen går ud på, at man betaler beløbet før man kommer til den pågældende by. Men der foreligger ingen bekræftelse, så vi må blot rejse videre.

Sidste flyvning

Rio de Janeiro

Gensynet

Vi har en halv aftale om at den danske guide skulle kontaktes, når vi kom tilbage fra vores rundtur.

*Vi skal også have refunderet vores hotel i Brasilia, som vi aldrig nåede at bo på, guiden syg, det danske landshold

En dansker i Brasilien

Som vi havde fået at vide i Bahia, skulle der være overført 1000 \$ til Banco do Brasil fra sparekassen i Danmark (ved BC s mellemkomst). Overførslen skulle ske til hovedsædet og pengene skulle være fremme senest mandag. Vi tager derfor bussen tirsdag over middag ind til centrum og finder Banco do Brasil. Det viser sig, at selv om den afdeling vi har fundet er stor og ligger i centrum, er det ikke afdelingen for udenlandske transaktioner, men vi får at vide, hvor vi skal gå hen - og det er ganske kort derfra. Meget praktisk skal vi passere British Airways kontor, så vi kan få bekræftet vores hjemrejse. De har til huse i et højhus på 31. etage - så der er rigtignok udsigt imellem de andre højhuse.

Vejen går i øvrigt forbi det gamle kloster og en markedsplads med boder med alt muligt.

Bankens hovedsæde er enormt. Efter at have været ved forskellige pulte og fået fremskaffet nogle, der kan forstå engelsk bliver Jørgen sendt på 11. sal, hvor man tager sig af fremmed valuta.

Den unge mand undersøger indtil flere bunker, spørger sig for, men kommer tilbage med negativt svar: De kan ikke se, at pengene skulle være overført.

I mellemtiden er det blevet plaskende regnvejr, og Jørgen har naturligvis ikke medbragt den paraply, som han ellers har taget med hjemmefra. Vi sidder først lidt og venter på opklaring, og da det stilner lidt af, beslutter vi så at tage hjemad. Vi bliver våde - og nyder nok ikke rigtigt den smukke plads, vi går over, på vej til bussen.

*Vi står af ved rejsebureauet? ved Varig?

på jagt efter penge

"Tropical Island " må I absolut ikke snyde jer selv for", havde den danske rejsemand sagt. Det var alternativet til et sambashow, og på demokratisk vis beslutter vi os for denne tur. Det er gråvej, da bussen kommer og henter os. I øvrigt en underlig opsamlingstur, hvor man flytter fra den ene bus til den

anden, indtil vi sidder i bussen med vores rejsemål. Turen går ud af byen ad motorvejen og efter vore bedste overbevisning en omvej - men vi får set forstadsbebyggelser med forfaldne betonboliger og som fællestræk skodder for alle de vinduer, der er en chance for at nå fra altaner eller jorden.

Uden for Rio er landskabet grønt og frodigt og veksler mellem flade stræk og meget kuperede

områder. De små byer vi passerer ser fattige, men velordnede ud. Det traditionelle stop for at folk kan spise og købe souvenir - nærmer os vores mål efter ca 2 timers kørsel, støvregnen er holdt op, men stadig gråvej. *Byen hedder Itacuruca, og er ikke noget at tale om. Vi vandrer en lille tur kajen, hvor de Øerne ligger i læ af en lang smal landtange.

Ombord, pindemadder, udsigt, solen kommer, badeophold fra båden

Vi skal til en ganske bestemt ø, hvor der er sol om eftermiddagen (det er der ikke på alle) -hedder den Ilha de Jaguanum? eller er det snarere Ilha Martins?*besøg på tropeø med restaurant og stort at selv bord.

Der er et hold, som er ankommet før os, og efter os kommer endnu et hold gæster, som medbringer egen underholdning med musik og mavedanserinder, så både turister og papegøjer har noget at se på. Vi vælger at lægge os på den smalle strand i bugten og gå på jagt efter sneglehuse og andre kuriositeter, som vi kan samle op fra det klare vand. Vandet er krystalklart og varmt, og den varme brises susen i palmerne og stemningen, gør det berettiget af kalde øerne Tropical Islands. Efter nogle timer går turen tilbage, og nu kan man sole sig på dækket, få en øl og slappe yderligere af, inden den noget lange bustur tilbage.

Tropical Islands

Guiden henter os med et folkevogns-rugbrød med chauffør. Hun er en rigtig "cariocca": indfødt fra Rio og brasilianer til den sidste rytme banen op til Corcovado Kristusfiguren Christ de Reedemeer, skabt af Paul Laudesky.30 m høj, 1145 ton færdig i 1931 turen igennem urskoven vanmdfaldet, ingen blå sommerfugle bagom til Ipanema Politisk diskussion afslutning ved VARig for at få refunderet hotel / køres tilbage

Bytur uden fodbold

Vi skal lige nå at se den Botaniske have og kaprer en taxa. Han vil gerne vise os mere og kører bevidst en omvej, som fører til at Ulla bliver stiktosset. Da vi kommer til indgangen til den Botaniske Have er det Ulla der med kraftig sprogbug bestemmer, hvad han skal have for turen frem og tilbage - og det accepterer han. Den botaniske have er faktisk ganske flot med dens alle af Kongepalmer, tykke bambus, eksotisk blomstrende buske og træer.

n kunne

Turisten og taxachaufføren

Nu er forretningerne åbne om dagen og sælgernes opdækning frister hver aften: Bomuldtrøjer, Sten i alle afskygninger, træskærerarbejder og malerier, hængekøjer

Købelystne turister

Når eftermiddags-pilsneren er gledet ned sidst på eftermidagen foran vores hotel, slappes af på

værelset foran tv et og der soigner og smøres med sololie. Henad halv otte er det tid at komme af sted, hvis man skal spise uden for. Christians opslidte lædersko offer for skopudsere med den helt rigtige sværte/farve
Salgshittene udover T-shirts: nummerplader både souvenir og originale, zitharabe, plastic-lys (snoretræk)
De sædvanlige peanuts i poser, varmet i oliedunke
Ludderne på nærmeste hjørne (og vi opdagedeførst på afrejsedagens formiddag en gyde fra stranden til gaden, hvor der faktisk var natclub/erotisk show)

Aftenliv i varmen

Efter en afslappende lørdag (bl.a. den ældre festr middagsherre med børnebørnene og "julenumrene"), gigantspisning, fotograferingen udskydes til søndag, hvor vi skal nyde den sidste halve dag, vågner op til gråvej, for ikke at sige støvregn, skønhedsdronninger, der træner indendørs i restaurant, ingen fotos, stor pakning inkl ny "kuffert", tidligt til lufthavnen som ikke var så international, som vi kunne have ønsket - ingen spændende forretninger, ingen hyggelige pladser

Hjemrejse